

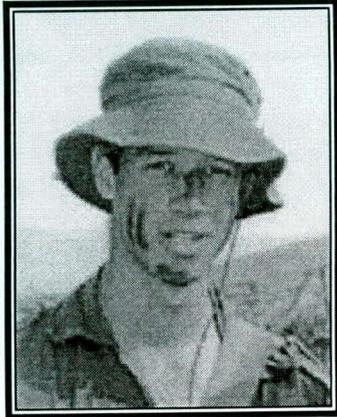

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון גדליהו הלל מליק ז"ל

בן פנינה רוז ושמחה צדוק
נולד בקרית ארבע
בתאריך כ"ט בסיון תש"מ, 13/6/1980
התגורר בירושלים
התגייס בנובמבר 1999
שרת בחטיבת גולני
נפל במבצע חומת מגן
בתאריך כ"ז בניסן תשס"ב, 9/4/2002
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 6 שורה: 5 קבר: 1
הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן שמחה צדוק ופנינה רוז. נולד ביום כ"ט בסיוון תש"ם (13.6.1980) בירושלים. אח למשה, לאבינעם וללאה-עדינה. את שמו קיבל מן הפסוק בתהילים קמ"ה: "גדול ה' ומהולל מאד ולגדולתו אין חקר".

גדליה גדל בקרית ארבע, יישוב כפרי שאיפשר לו מגיל ינקות להתחבר אל הטבע, לנדוד חופשי בגינות ובשדות סביב ביתו, מוקפים בעמקים ובהרי חברון, נטועי הכרמים. הוא הרבה לבלות ולטייל בחוץ, תחת השמים ובאוויר הצלול. בשנות לימודיו בתלמוד תורה 'חברון' ובבית-הספר הממלכתי-דתי בקרית ארבע, גדליה הרחיב אופקיו בקריאה בספרייה המקומית. הוריו תמהים כיצד רכש את השפה האנגלית ברמה של שפת אם היות שבבית דיברו איתו רק עברית.

אחרי הבר-מצווה עבר גדליה ללמוד בישיבה התיכונית בחיספין שברמת הגולן. בסוף כיתה י' פרש מספסל הלימודים בהסבירו כי דוחקת לו השעה ואת בחינות הבגרות יעשה באופן עצמאי. וכך עשה. באותה תקופה עבד גדליה כטכנאי ומתכנת מחשבים וניהל חברה בשם 'קומפיוטיק', למכירה, התקנה, הדרכה ותיקון מחשבים בגולן.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כבר בתיכון החל גדליה לכתוב שירים. שיריו משקפים אהבה לטבע ורגש
אנוש עדין ומיוחד. חלק משיריו האחרונים פורסמו באתר
www.stage.co.il תחת שם-העט 'נמרוד פלג'.

אחד משיריו של גדליה נכתב בעקבות טיול במכתש רימון: "בראשית ברא
אלוהים את ההמולה/ את החי והצומח ואת העיר הגדולה/ את היס חסר
המנוח ואת המלחמה/ את כל מה שבקרבי קבור מאחורי הפחד/ ואת
הזמן האכזר שלא מחכה לאף אחד./ לקראת שבת עייפה נפשו וחיפשה
מנוחה/ הלך וברא את המדבר בנשימה ארוכה ואיטית/ את השקט
שבאבנים ואת המסתור בינות ההרים/ את המרחב העצום שמוציא את
נפשי מכלאה/ ואת הרוגע והשלווה במעיין צלול בפינה חבויה./ נעמד
בדמות זקן עטוף גלימות/ משקיף אל עבר מעשה הבריאה/ סיפוק עמד
בליבו/ 'בעצם, זה מה שרציתי'."

טיוליו של גדליה בחבורת בני גילו הביאו אותו לכל חלקי הארץ ולמדבר
סיני. הוא היה בקי בהישרדות במדבר, ופיתח מיומנות בטיפול בנחשים.

בשנים שבהן התגורר בגולן הרבה גדליה לטייל עם חבריו על אופנועי שדה
ולמד לתקן ולתחזק אופנועים. באותה תקופה, רכש אוסף דיסקים של
מוסיקה מכל העולם, ומגיל 18 החל ללמוד נגינה על פסנתר ולהלחין
חיבורים מוזיקליים באמצעות המחשב והפסנתר.

גדליה אהב כל אדם. הוא התחבר בקשרי ידידות קרובים ואמיצים
למאות בני נוער שפגש במהלך חייו. לכולם גילה יכולת הקשבה
וסימפטיה, ושבה את ליבם מאוד. בכל נימי נפשו וגופו קיים תמיד את
מצוות "ואהבת לרעך כמוך". בנערותו היה מדריך בתנועת בני עקיבא,
ועסק בהדרכת נוער שוליים בשכונות עוני. מאוחר אחר-כך היה פעיל
בתנועת 'גשר', ועסק בשיתוף ובחיבור בין דתיים לחילוניים.

מגיל צעיר פיתח גדליה רגישות מיוחדת לנכים ולנוזקים. ליבו נצבט
מבדידותה של אחותו פגועת המוח, וכבר בגיל עשר ערך עימה 'שיחות'
דרך הטלפון לשעשע אותה ולהפיג את שיעמומה. בציפייה לשחרורו
מהצבא, הוא החל מתכנן דרכים לטפל ולתמוך באחותו, להוריד עול
מהוריו המזדקנים. כשלמד במדרשה בגליל העליון, התנדב גדליה לעזור
לקשישים בבית-האבות הסמוך והדריך אותם בשימוש במחשב.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

גדליה ניחן בתכונה של נתינה מתמדת. הוא הרבה להעניק מתנות, לשמח אנשים בימי ההולדת או בשעה שהיו מדוכדכים. כחייל, נהג לחלק חבילות לחיילים שלא היה מי שידאג לשלוח להם. גדליה היה רושם בפנקס אלו מתנות לקנות לאנשים אהובים, והכל ממשכורת של חייל, בלי לבקש דבר מהוריו.

גדליה, רגיש ועדין מאין כמוהו, כיבד כל אדם. נזהר תמיד שלא לבזות, לא להשפיל ולא להלשין על אף אדם. גם אם מישהו פגע בו הוא היה מתגבר על הרצון הטבעי להשיב. הוא התאפק, שתק וגם סלח.

בשנים 1998-1999, למד גדליה שנה במכינה הקדם צבאית למנהיגות במעין ברוך שבגליל העליון, שם התוודע ל'פרויקט גולני' ובנובמבר 1999 התגייס לצה"ל לחטיבת 'גולני', גדוד 'הבוקעים' 51.

"הרוח גובר על חולשת הגוף," הסביר להוריו המודאגים, שהעריכו את הקושי שבהצטרפותו לחיל קרבי, בהיותו סובל מבעיה רפואית. גדליה סיים בהצלחה את המסלול וגם את קורס מפקדי הכיתות.

כמפקד כיתה, גדליה הגשים חלום, ולמרות הקשיים הרבים שמח מאוד ונתן את כל-כולו לפקודיו ולתפקיד. אישיותו המיוחדת באה לביטוי ביחסו אל פקודיו וגם אל הציבור הערבי שפגש בתפקידיו. גדליה נזהר שלא להשפיל או לבזות אף אחד, והיו רגעים קשים, שבהם יכול היה 'לגמור' מהר פרשייה עם חייל מבולבל או רע, אך גדליה היה אוזר סבלנות וכוח, ושומר על כבוד החייל, תוך כדי השקעה רצינית בפתרון בעיות. חייליו של גדליה שהפכו אף הם למפקדי כיתות, סיפרו למשפחתו לאחר נפילתו איך הם מיישמים את דוגמתו של גדליה ומאמצים את שיטותיו לשמור על כבוד האדם ועל ניקיון הלשון כמפקדים.

במהלך שירותו גדליה הועלה לדרגת סמ"ר. הוא צורף לקבוצת ההסברה בבקו"ם למען גיוס ליגולני. בעבודת צוות שגדליה ארגן, ובשיחות עם המתגייסים, הוא הצליח להעלות את אחוז המתגייסים לחטיבת 'גולני' באופן משמעותי.

לפני מבצע 'חומת מגן' בסוף מרס 2002, גדליה היה ב'ירגילה'. בשומעו כי יוצאים למבצע, מיד התנדב ויצא ליחידתו שלחמה ככוח קדמי ברמאללה. בפלישה למוקטעה, משכן הרשות הפלשתינית, גדליה הזדרז ומצא את המפתחות החבויים וכך נפתחו המשרדים. בהיכנסו לחדר המחשבים,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בדק מסופים והחל מפרק את הכוננים שהכילו מידע רב. החומר שנאסף באותם משרדים שימש לחשיפת הקשר של הרשות הפלשתינית להפעלת טרור.

גדליה הגיע לביתו למנוחה קצרה לאחר הקרב ברמאללה ומיד המשיך לג'נין. הוא ידע כי תפקידו כקשר סמג"ד כרוך בסכנה אישית רבה. בשבעת ימי הלחימה הרצופים בג'נין ועד נפילתו, השרה על הקצינים ועל החיילים רוח טובה, ועזר במשימות השונות ביעילות וב'ראש גדול'.

בסוף יום כ"ז בניסן תשס"ב (9.4.2002), בעת השקיעה, גדליה נפגע ונהרג מכדור של מחבל. הוא היה החייל האחרון שנהרג בג'נין בקרבות 'חומת מגן'. חודשיים לפני שמלאו לו עשרים-ושתיים הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל.

הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות.

הוריו של גדליה כותבים: "כל כך תהיה חסר לנו במציאות החיים, כי תמיד היית אור גדול בבית. היה לך נועם ושקט, יחד עם חוש הומור ודרך ארץ להפליא. כל אדם היה חשוב בעיניך, עד כדי כך שכל אדם שהכיר אותך חשב שאתה החבר הכי טוב שלו, וזה היה נכון. נתת לכל אדם את כל הנתונה והיחס והכבוד שרק אדם טהור לב ורווי אהבת ישראל כמוך יכול להעניק. קיימת בשלימות את 'ואהבת לרעך כמוך'.

"חבריך זקוקים היום לעידוד, ואנחנו מנסים להגיד להם שלא הלכת רחוק - וההשפעה שלך וזיו פניך לא יישכחו לעולם."

בני המשפחה הקימו לזכרו של גדליה את עמותת 'יד גדליה'. הקרן אוספת תרומות ומפנה אותן לתחומים שהיו קרובים לליבו של גדליה: עזרה לנכים ולמוגבלים, חלוקת מזון לחיילים ממשפחות מעוטות יכולת, חלוקת ספרי עיון במקורות לחיילים הקרביים, הקמת בית-כנסת נייד ליחידות בצה"ל ועוד. מתנדבי העמותה, חבריו של גדליה, מארגנים ומבצעים פעילויות למען נוער במצוקה באזור ירושלים.

גדליה הלל (גדליהו) מליק

תש"מ-תשס"ב

1980-2002

תוכן עניינים:

- קורות חייו
- משיריו של גדליה
- צבא
- מלאך משמיים
- נפילתו
- רקע כללי על משפחתו של גדליה
- נתינתו לזולת
- ההתמודדות עם השכול
- לזכרו
- כותבים לגדליה

הַעֲבִי יִשְׂרָאֵל עַל בְּמוֹתֶיךָ וְכָל אִיָּה נְפָלוּ גְבוּרִים:
 אֶל-תִּגְמְדוּ בְּגַת אֶל-תִּבְשְׂרוּ בַחוּצוֹת אֶשְׁקֹלוּן
 פֶּן-תִּשְׁמוּזְנֶה בְּגוֹת פְּלִשְׁתִּים
 פֶּן-תִּעֲלֶזְנֶה בְּגוֹת הָעַרְכִּים:
 הָרִי בְּגִלְבוּעַ אֶל-טַל וְאֶל-מָטָר עֲלֵיכֶם וּשְׂדֵי תְרוּמוֹת
 כִּי שָׁם נִזְעַל מִגֵּן גְּבוּרִים
 מִגֵּן שְׂאוֹל בְּכִי מִשְׁיִיז בְּשִׂמְכוֹן:
 מִדָּם וְכִלְיִם מִזֹּלָב גְּבוּרִים
 קָשֶׁת יְהוֹנָתָן לֹא נִשְׁוֶג אֲחוּז
 וְזָרַב שְׂאוֹל לֹא תִשׁוּב רִיקָם.
 שְׂאוֹל וְיְהוֹנָתָן הִנָּאֵהָבִים וְהַזְעִימִים בְּחַיִּיהֶם
 וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרְדוּ
 מִנְּשָׂרִים קָלוּ מֵאֲרִיֹת גְּבוּרִים:
 בְּגוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל שְׂאוֹל בְּכִינֶה
 הַמֶּלֶכְבְּשָׁכֶם שְׁנֵי עַם-עַדְנִים
 הַמִּעֲלָה עֲדֵי זָהָב עַל לְבוּשְׁכוֹן
 אִיָּה נְפָלוּ גְבוּרִים בְּתוֹף הַמִּלְחָמָה
 יְהוֹנָתָן עַל-בְּמוֹתֶיךָ וְכָל:
 עַר-כִּי עָלֶיךָ אֲחוּזִי יְהוֹנָתָן זְעֵמֶת לִי מְאֹד
 נִפְלְאֵתָה אֶהְבֶּתָה לִי מֵאֵהֶבֶת זְשִׁים
 אִיָּה נְפָלוּ גְבוּרִים וַיִּאֲבְדוּ כָּלִי מִלְחָמָה:

יזכור

קוררות

חיים

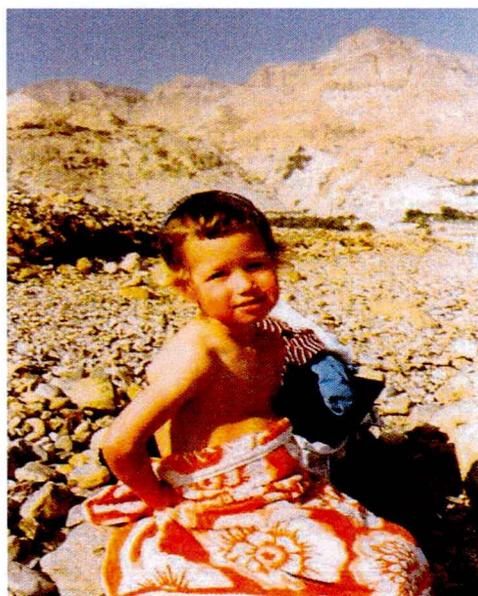

גדליה הילד הקטן בבית, בן הזקונים ולו שני אחים ואחות הגדולים ממנו. האם שהתקשתה להרות הצטרפה לקבוצת נשים שכנות בקרית ארבע שרצו אף הן להיפקד ויחד עשו ארבעים ימי תפילה רצופים במערת המכפלה כסגולה להיענות לתפילתן.

גדליה עם הורו, שמחה ופנינה

גדליה נולד בכ"ט סיוון תש"מ תינוק יפה, חייכן ופעלתן. הילד הרביעי במשפחה.

מרגע שנולד היה ברור להורים המאושרים ששמו בישראל יהיה גדליה, על שם הפסוק: "גדול ד' ומהולל מאוד ולגדולתו אין חקר" (תהילים קמ"ה).

בגיל שנה גדליה פתח את דלת הבית (היה גבוהה לגילו) וברח מהבית. פנינה ראתה שגדליה יצא מהבית ורצה לחפש אותו. היא הלכה לחפש בגן השעשועים (באותה תקופה היו גרים בקרית ארבע) אבל לא ראתה שם אף אחד. פתאום היא הבחינה באצבעות האוחזות בקיר ונשמטות. היא הבינה שגדליה רצה לשחק במיתקנים אך "קיצר את הדרך" ובמקום לרדת במדרגות, הוא הוריד את עצמו דרך קיר תמך לצד המדרגות. למזלו, הוא נחת על ערימת חול שריככה את הנחיתה מגובה הנפילה של שני מטר.

בגיל תשעה חודשים, גילו אצלו סימנים של חולשה – שהיו קשורים לבעיות עיכול. הוא נחלש והזיע לאחר אכילה ולקח שעות רבות עד שהיה מתאושש. הרופאים המומחים לא ידעו לעזור – תרופות לרפא אלרגיה לסוגי מזון בסיסיים – לא היו באמתחתם. לבסוף גדליה עבר את תקופת האלרגיה וגופו החל להתחזק. הוא אמנם נשאר רזה, אך צמח מאד לגובה, ותקופת החולשה הגופנית חלפו, והילד הפך לספורטאי, אצן ושוחר טבע. אהבתו לטבע התבטאה כבר בנעוריו בטיולים רבים וארוכים, בכל הארץ ובמיוחד במדבריות שאותם אהב במיוחד.

גדליה תמיד חיפש כיצד לתרום ולעזור למשפחה ולחבריו בשמחה ובחיוך, מקטנותו היה בעל חושים מופלאים. ברגישות ובהתייחסות שלו לסביבה.

גדליה (בחולצה הלבנה) על במת המכינה הקדם צבאית במעיין ברוך

משפחתו סיפרה שכבר בגיל תשע, במשך חצי שנה אמו בקושי הייתה רואה אותו. הוא היה קם בבוקר, הולך לביה"ס חוזר, מניח את התיק והולך לחבר יתום שדומה לו כמו שתי טיפות מים. הם בילו כל יום יחד את כל תקופת ילדותם, בהמשך הם התחברו עם קבוצת ילדים בגילם.

מסופר עליהם שאף פעם לא יצאה מריבה או כעס כלשהו בין הילדים. הם חיו בשלום, ובאהבת רעים נפלאה. גדליה שיחק ולמד עם ילדים אלו עד לאחר הבר מצווה, אז הוא ומשפחתו עברו לגור ברמת הגולן והוא עבר ללמוד שם בישיבה התיכונית ב'חיספין'. אפשר לומר על הילדות של גדליה שהיא עברה בנועם ובאושר רב (דבר טיפוסי לנוער שגדל במקומות בריאים).

מסופר עליו שבגילאים 9-10 גדליה היה יוצא במשך תקופה ארוכה מביתו שבקרית ארבע - והיה אומר לאמו שהוא הולך "לראות חברים" (הוא היה ילד שלא מספר הרבה). היא אף פעם לא הייתה יודעת לאן הוא הולך.

לאחר נפילתו של גדליה, הגיעה לימי השבעה ספרנית שסיפרה על גדליה כשהיה ילד - "הוא היה מופיע יום יום בספריה בחדר הקריאה ו'בלע' את האנציקלופדיות וספרי המדע. הוא אפילו השיג ספר שלימד אותו לקרוא יותר מהר, כי גדליה רצה להספיק הרבה בחיים." אפשר להגיד עליו כי הנשמה שלו ידעה שהיא צריכה למהר להספיק כמה שיותר, מתוך גודל אהבתו לחיים!

בגיל 13 גדליה עבר עם משפחתו לחיספין שברמת הגולן ולמד שם בישיבה. בסוף כיתה י' פרש מספסל הלימודים בהסבירו כי דוחקת לו השעה ואת בחינות הבגרות יעשה באופן עצמאי. וכך באמת עשה, הוא עזב את בית הספר והלך לעבוד כטכנאי ומתכנת מחשבים וניהל חברה בשם 'קומפיוטיק', למכירה, התקנה, הדרכה ותיקון מחשבים בגולן.

מעשה שביטא את כשרונו הטכנולוגי של גדליה- כאשר היה בגיל עשר הוא גילה כיצד להפוך טלפון רגיל לאינטרקום. גדליה צלצל בטלפון הביתי למספר של טלפון הבית, בתקופה זו היה צורך "לפתוח קו" ואז ביקש מאחותו להרים את הטלפון שהיה גם בחדר שלה. אחותו שגדולה ממנו בשמונה שנים, סבלה מפגיעה מוחית ובמשך תקופת הקיץ אף סבלה מבידידות חברתית. הוא הסווה את קולו וניהל איתה שיחות דרך הקו הפתוח בין שני החדרים, כדי לשעשע אותה. כך הוא הסיר מעליה מועקת הבידידות במשך שעה טובה כל יום. היא חשבה שמדברת איתה ילדה בשם מירב החברה מהקייטנה. והיא לא גילתה שהילדה המתוקה הוא למעשה אחיה.

גדליה מדבר בטלפון עם אחותו שמעבר לקיר...

בגיל 15 היה לגדליה חבר שלמד טכנאות מחשבים והתחיל ללמד אותו. באותה תקופה היה מספר מצומצם של טכנאים וטכנאים שמצלחים. גדליה שהיה בעל שכל חריף וקליטה מהירה, לא רק שלמד מחברו אלא גם עקף אותו בידיעותיו. מסופר עליו שהוא עזר לחבר אחר שרצה לעבור תואר ראשון בטכנאות מחשבים, גדליה ישב אתו ולימד אותו את החומר עד שהחבר ידע והבין הכל ועבר את הבחינה בהצטיינות.

כשגדליה היה בן 16 הוא כבר נשא כרטיס טכנאי מחשבים, וניהל עסק מוצלח. הוא היה תופס טרמפים בכבישים של הגולן להגיע ללקוחות עם חלקי חילוף, ארגזי ומסכי מחשבים. אחד המקומות בהם הוא עבד היה משרד גדול בגולן שבו קרתה תקלה רצינית עם אחד המחשבים העיקריים. והתוכן שהיה בתוכו נעלם, כל הטכנאים והמעבדות לתיקון מחשבים שהוזמנו לאותו משרד אמרו נואש. באותו יום גדליה הביא אביזרי מחשב לאותו משרד שבו היה המחשב המקולקל. בעל המשרד אמר לגדליה שכבר ניסה את כל המעבדות לתיקונים ואין מה לעשות. הוא שאל את גדליה - "אולי אתה מכיר מעבדה או טכנאי גדול שיכול לתקן את המחשב?" גדליה ביקש לבדוק את המחשב המקולקל. ובאמת תוך רגעים אחדים, הוא פתר את הבעיות ושחזר את המידע שנעלם, להפתעת ולשמחת כולם.

גדליה בנמל "סבסטופול" בחצי האי קרים

כשגדליה טס לחו"ל לבקר את קרובי משפחתו בארה"ב היה במשרד דודו מחשב מושבת שהדוד אמר שהוא מתעצל לזרקו, והוא כבר חצי שנה עומד ואין אפשרות לתקן אותו. המידע בפנים חשוב לו ואין לו דרך להציל את המידע. גדליה ביקש מהדוד: "אולי אפשר אותו כמה דקות?" הדוד התווכח אתו באומרו כי מיטב הטכנאים לא הצליחו לפתור את הבעיה והוא כבר התייאש. גדליה התעקש, הדוד צחק ואמר "כבר לא תוכל לקלקלו עוד" והנה – אחרי כמה דקות של עיון בבטן המחשב, גדליה הצליח להפעיל אותו ולהציל את המידע. גדליה הסביר לדודו שהבעיה הייתה "קטנה".

משיריו

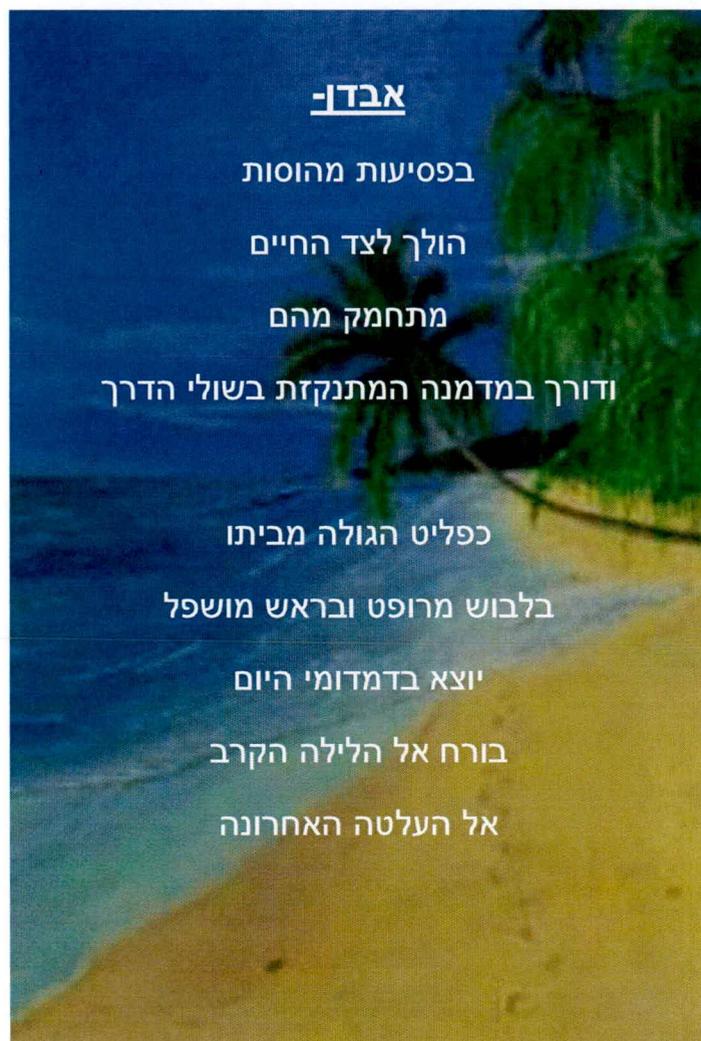
של

גדליה

בגיל 18 החליט גדליה ללמוד פסנתר. הוא התחיל עם כמה שיעורים עם מורה ואח"כ המשיך בכוחות עצמו. בהמשך הוא אף היה מחבר שירים בעצמו. בזמן שהיה בצבא הוא קיבל פסנתר ליום הולדתו, בעקבות כך היה חוזר מהצבא בימי שישי ויושב לנגן שעות. בהתחלה שכרצה להתחיל ללמוד הוא לקח שיעורים פרטיים במוזיקה. המורה שלו לפסנתר ספרה עליו: "כשגדליה הגיע ללימוד לנגן לא רציתי ללמד אותו כי חששתי שהוא לא יבין, כדי לא לייאשו לפני שיתחיל נתתי לו את היצירות הכי קשות בשביל לבחון עד כמה הוא רציני, אך הוא רק למד מכך והתקדם יותר". כשפגשה את פנינה סיפרה לה זאת והוסיפה שאף פעם לא ראתה אדם עם כזאת מוטיבציה ורצון עז ללמוד.

גדליה כתב ספר שירים מאד מיוחדים, המיוחד בהם זו כמות הרגש והשפה הגבוהה בה הוא היה משתמש.

במכתש רמון.

בראשית ברא אלוהים את ההמולה
את החי והצומח ואת העיר הגדולה
את הים חסר המנוח ואת המלחמה
את כל מה שבקרבי קבור מאחורי הפחד
ואת הזמן האכזר שלא מחכה לאף אחד

בשבת עייפה נפשו וחפשה מנוחה
הלך וברא את המדבר בנשימה ארוכה ואיטית
את השקט שבאבנים ואת המסתור בינות ההרים
את המרחב העצום שמוציא את נפשי מכלאה
ואת הרוגע והשלווה במעיין צלול בפינה חבויה

נעמד בדמות זקן עטוף גלימות
משקיף אל עבר מעשה הבריאה
סיפוק עמד בליבו

"בעצם, זה מה שרציתי"

קללת הסתיו.

אחי

צבי אשר הופל

חבט פרסה ונזעק

זרק ראשו אל על

כמחפש תשובה בעיניו

המופתעות

אהבתי צבי כורע

אחזתי בגופו וצרחתי

כל טיפה של אויר

שהייתה לי

חיבקתי צבי דועך

וליבי דעך איתו

אין שלכת במלחמה

אין המיה רכה של רוח

ערב

הסתיו הזה מר ומקולל

וכל הבאים אחריו

בשיריו, גדליה רצה לספר ולכתוב על החיים, על אנשים ועל רגשות שאפפו אותו באותם רגעים שכתב.

אימו מעידה עליו: "גדליה היה נשמה טהורה- הוא בחיים לא ניצל שום אדם. ודאג לקיום של עמ"י בארצו. מה שהיום צועקים על מחאות חברתיות ופילוג בעם הוא כבר ראה והתמלא דאגה מכך מזמן".

גדליה מצא דרכים חיוביות לפעול למען פיוס וחיבור בין אדם לחברו.

גדליה פגש נוער שוליים, וידע להתייחס ולפרגן. בחיור וברוח טובה הוא ידע להפיח רוח חיים בנוער נטוש. בשבתות, בעוד היותו נער בעצמו, גדליה היה הולך כ-14 קילומטר ברגל לשכונה צפונית של ירושלים, לעזור לקבוצת חבריו לארגן נוער רחוב לפעולות חברתיות.

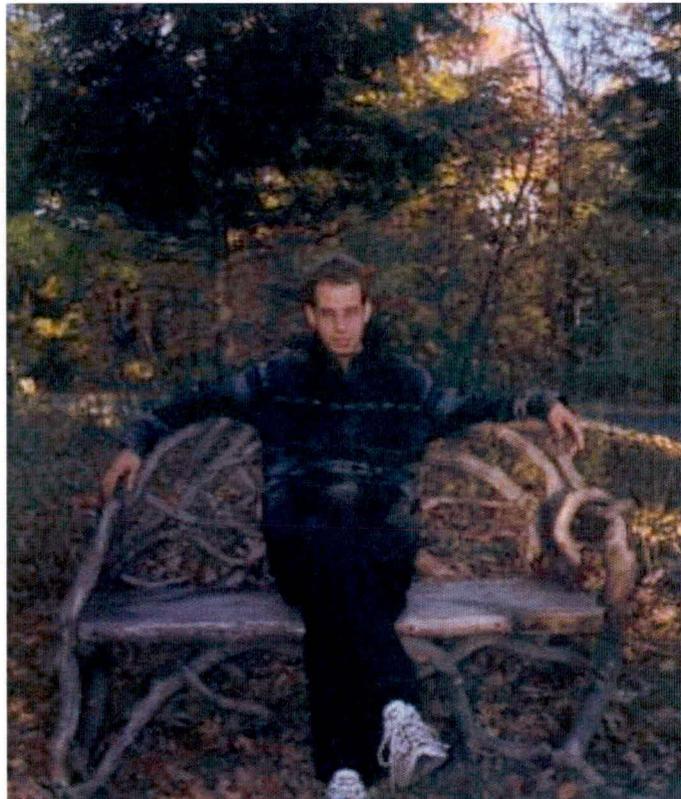
תמיד היה מתעניין בחייהם של אנשים חלשים. אף פעם לא היה אומר "זה לא ענייני".

את כל זה עשה גדליה כבר בגיל 16 וחצי ולמרות גילו הצעיר היה לו כוח רצון ורגש אנושי מאוד גדול.

היו לו חברים מכל הסוגים: חרדים, דתיים, וחילונים מובהקים. למרות שהיה ילד מוצלח לא חיפש דווקא את חברתם של המוצלחים, אהב כל אחד ואחד.

היו לו המון חברים. בשבעה באו מלא אנשים שטענו: "הוא היה החבר הכי טוב שלי", ההורים של גדליה לא ידעו שהוא יכול להיות חבר הכי טוב של כ"כ הרבה אנשים. הוא אף פעם לא הטיל מילת ביקורת על אדם כלשהו, לא שפט, לא השפיל, לא הסתכל מגבוה על אף אדם שנכשל. תמיד מצא לנכון לעודד את כולם גם כשהוא עצמו היה בתקופה מאוד קשה.

צבחה

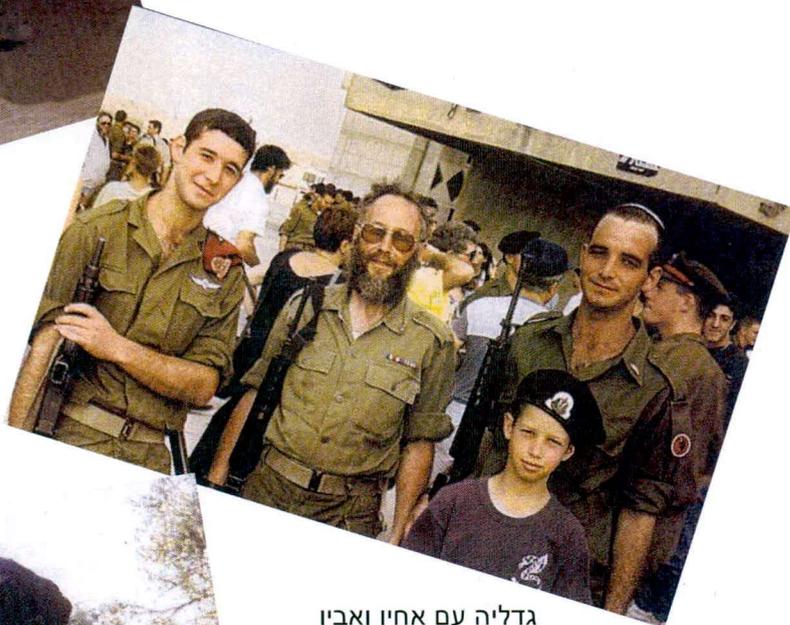
גדליה עבר את כל המבחנים לטייס ונכשל בנקודה בריאותית- הוא ידע שלא יעבור בגלל סעיף בריאותי, הייתה לו אסטמה, והוא לא היה מוכן להסתיר זאת למרות רצונו להיות טייס.

לבסוף גדליה הלך לגולני, לגדוד 51 "הבוקעים-הראשונים". במשך שירותו הוא שימש בתפקידים רבים: מפקד כיתת טירונים, ניהל שיח בבקו"ם עם מתגייסים לחיל רגלים, עודד גיוס לגולני בתפקידו האחרון הוא היה קשר-רדיו של סגן ~~המפקד החטיבה~~.

313

~~גדליה~~ בתפקיד

גדליה עם אחיו ואביו

גדליה בסוף קורס טייס

לפני הכניסה לענן

מלאך

משמיים

דודתו של גדיה סיפרה עליו: במוצאי שבת אחד היא התקשרה אליו ושאלה אותו אם יוכל לבוא אליה ולסדר לה את המחשב (היא הייתה חייבת עזרה מיידית כי היא עובדת בנדל"ן...). גדליה, הקריב מזמנו והלך אליה למרות שזו הייתה החופשה שלו מהצבא ולמרות שקבע עם חברים. כשהוא הגיע לביתה של דודתו הוא צלצל לחבריו ואמר להם שיחכו בבית עד שיסיים לעזור לדודתו ורק אז יאמר להם לצאת. הוא החל לתקן את המחשב וגילה שלפניו היה טכנאי מחשבים שהרס יותר את המחשב.

בעקבות כך גדליה ישב זמן רב כדי לתקן את המחשב. ודודתו דחקה בו שילך לבלות עם חבריו- ושינצל את חופשתו הצבאית. אך הוא לא הסכים לעזוב עד שיסיים.

לבסוף הוא וחבריו לא נפגשו והתברר שבאותו לילה היה פיגוע קשה מאוד במקום שבו הם תכננו לבלות, ועל ידי כך שהוא עזר לדודתו הוא הציל את חייו וחיי כל החברים שלו בזה שהשאיר אותם בבית.

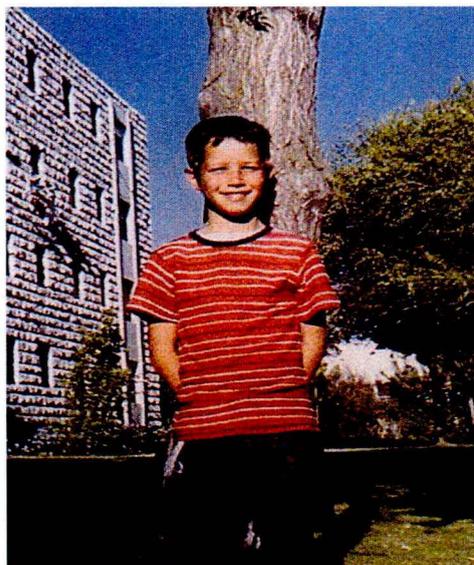
עוד מסופר עליו שהוא הציל חיים: גדליה הדריך טיול בגולן וחלק מהמטיילים היו בני משפחתו.

במהלך המסלול הם היו צריכים לרדת וואדי וכל האנשים היו על אותו שביל בדרך אליו, גדליה היה מאוד זהיר, לפתע הוא עצר הרים יד ואמר לכולם לא לזוז, גדליה הזיז את רגלו מעל האדמה ואמר לכולם לשנות מסלול ולעלות לכיוון ההר(למעלה...חזרה). ולאחר שהם עלו הם שאלו אותו למה שינו כיוון- הוא אמר להם להסתכל לאחור והם ראו שכל אזור השביל נפל לוואדי) ואם הם היו הולכים שם הם היו נפלים במפולת..) היה לו חוש, וכך הוא גם הציל עוד הרבה אנשים.

אפילו לפני שהוא נולד הוא הציל את אביו ואת אחיו. אמו הייתה בהריון מתקדם, זה היה בערב שבת (הם היו גרים בקריית ארבע) אחיו ואביו היו הולכים למערת המכפלה ומשם במקום לחזור הביתה הם היו הולכים ל"בית הדסה", כדי לשיר ולהשמיע קידוש של שבת לאותן נשים שגרו לבדן בבנין, עד שהכנסת התירה כניסת הבעלים להצטרף לחלוצות שגאלו את הבניין שעמד נטוש ונעול במשך כ-50 שנה).

באותו ערב שבת אמו של גדליה ביקשה מאביו שיחזור ישר הביתה עם הילדים, ולא יתעכב עם הקהל ששר ורוקד לפני "בית הדסה" כי היא מרגישה לא טוב. ישר לאחר שהם הלכו לבית הכנסת היא הלכה לנוח על הספה ופתאום היא שמעה ירי ופיצוצים קשיים, מיד היא קפצה החוצה והשכן שעלה בכביש מולה, בדרכו מן המערה, בישר לה שלא תדאג כי בעלה והילדים מאחוריו והם ניצלו מהפיגוע הקשה..

נפילתו

בשנת תשס"ב (2002) פתח צה"ל והשב"כ בשטחי יהודה ושומרון, במבצע "חומת מגן" במטרה להשמיד את תאי הטרור שצמחו שם ולפגוע בתשתיות טרור הפלסטינאי בתקופת האינתיפאדה השנייה.

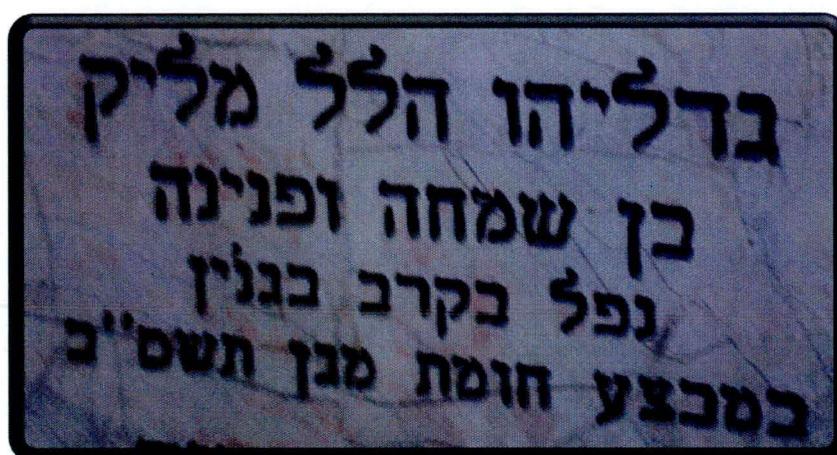
הבתים בג'נין היו ממולכדים ומחבלים חמושים העמידו צלפים במקומות נסתרים. בתוך שבוע לחימה בג'נין נפלו 23 חיילים, מתוכם 13 מילואימניקים מאומנים היטב וחלקם בעלי משפחות צעירות. גדליה מילא באותה תקופה תפקיד קשר רדיו של סגן המח"ט- הוא היה צמוד אליו בחוד החנית של הפיקוד הקדמי.

קבוצת קצינים נכנסו לבית בג'נין כדי לתכנן את המשך הפעולה באותו הזמן מחבל נכנס מהחלון האחורי וירה בהם. גדליה נהרג.

החיילים מספרים על גדליה שהיה מחייה את הזולת, תמיד היה שם בשביל כולם, בחור שמשמח את הלב והכל מתוך מילות רכות של עידוד אהבה וקצת צחוק.

הוא היה צחוק, מחבק, מקשיב.

גדליה נפל במבצע חומת מגן בשנת תשס"ב (2002) שנים וקבור בחלקה הצבאית בהר הרצל.

רקע כללי

על

משפחתו

של גדליה

אביו של גדליה עלה מסקוטלנד לפני מלחמת ששת הימים, ואמו עלתה מארה"ב לפני כ-יובל שנים. (1962). חלוצים באופים, הם גרו פרקי זמן בנגב, בקרית ארבע, ובגולן, ושירתו כשליחים בברה"מ לשעבר במשך שנה.

לאחר שגדליה נפל, אחיו הגדולים ביקשו להמשיך לקבל צוי מילואים. כאשר למעשה, הצבא פותר ממילואים אחים שכולים. אך האחים התעקשו להמשיך לשרת במילואים באומרם כי המדינה זקוקה לכולם, ו"לכל אזרח יש סיבות טובות להתחמק מן החובה של המילואים".

אף על פי שלפעמים עולה שאלה מוסרית האם יש לעודד עליה לארץ כאשר מצב הביטחון של עם ישראל בארצו עומד בפני סכנה מתמדת? האם המשפחה יכולה להיאחז בארץ באותה התלהבות לאחר נפילת בן משפחה? משפחת מליק חוותה את מלחמת ששת הימים, מלחמת ההתשה, מלחמת יום הכיפורים, מלחמת לבנון הראשונה והשנייה, מלחמת המפרץ ואינתיפאדות- פגיעות קשות באזרחי המדינה בידי מחבלים, מטר רקטות בצפון ובדרום במשך שנים, ומבצע עופרת יצוקה. בכל מלחמות אלו, אבי המשפחה והבנים היו פעילים במילואים. האם זה לא טירוף לגור בארץ של מלחמה וכל הצער המתלווה? משפחת מליק עונה על כך שהתשובה פשוטה: אף אחד לא בא לגור כאן רק עבור עצמו אלא גם עבור עתיד העם בארצו. וחיינו בארץ בהחלט טומנים בתוכו נס גלוי, מעל הטבע.

הבנים הגדולים שירתו בצה"ל, בן אחד צנחן השני אחרי פרק ארוך במודיעין שדה ביהודה ושומרון. התמנה לתפקיד במפקדת העורף. אבי המשפחה עשה שרותו במילואים, ובילה בתוך זה כחצי שנה במדבר סיני בעת מלחמת יום הכיפורים והתקופה שלאחר מכן.

פנינה מספרת שכאשר נולדו הבנים הראשונים, היא אמרה "עד שאלה יגיעו לגיל 18, כבר יבוא המשיח ולא תהיה התגייסות לצבא, ומלחמות לא יהיו." בלידתו של גדליה היא אמרה לעצמה "אוי ואבוי הוא יהיה מגויס במלחמה הגדולה".

פנינה שואלת כל הזמן- "איך היא יכולה לחזור לשמחת חיים ולשגרה אחרי שבן כזה נפלא הלך לעולמו".

אביו של גדליה בילה שנים מספר בשליחות בערי ברית המועצות לשעבר. בנפילתו של גדליה היה הד גדול של צער, והשתתפות של שליחים חברים. במרכז פעילות ליהודים של הסוכנות היהודית, בטביליסי, בטשקנט, ובבית ספר יהודי חב"די בקייב, הוקדשו פינות זיכרון לגדליה.

גדליה עם אמו פנינה

בַּת יְבִתּוֹ

לְזָרוּ לָתֵת

גדליה היה אדם שדאג לקיום של עמ"י בארצו. הוא היה בן 15-16 כשכל זה התחיל. הפילוג בעם גרם לחוסר אחדות בין הציבורים. גדליה דאג מאוד בגלל היחס של חילוניים, דתיים, מתבוללים, עולים חדשים, שמאלנים, ימנים, עשירים, עניים וכו'...

הוא הצטרף לכל מיני פעילויות לאחד את העם. לדוגמא- ארגון "גשר" הוא היה ערני ומעורב בכל הדברים הוא אף פעם לא הוציא את עצמו מנושא כל שהוא. הוא לא נרתע ממכשולים והוציא עצמו מהם, אלא תמיד כשנקלע למצב כזה היה אחראי וניסה לעזור ככל שיכל.

גדליה גדל במשחה דתיה וכאדם דתי, בגיל 15-16 הוא התחיל לפתח קשרים עם חילונים, היו לו הרבה שאלות והדרך שבה לומדים לא הביא אותו לסיפוק נפשי בנוגע לכל השאלות שלו.(הקיום, השאלות של החיים...) לכולנו יש שאלות, גדליה אמר לאמו "אל תדאגי אני לא התרחקתי" היה לו תמיד כיפה בכיס וכבוד תמיד לתורה.. אף על פי שהוא לא היה מסתובב עם הכיפה במשך היום הוא קידש שם שמים כל הזמן עם כל סוגי האנשים. היה מדבר עם כולם. לדוגמא: גדליה עזר לחבר להגיד קדיש 9 שנים לאחר שאביו נפטר.

לגדליה יש אחות פגועת מוח שקוראים לה לאה עדינה. פנינה מספרת שלאה עדינה נזקקה לו מאוד בגלל שילדים היו מציקים לה בגלל נכותה והוא היה רק ילד בן שלוש וכבר אז הוא נתן לה יד ושמר עליה. כל זה התברר לפנינה רק לאחר מותו של גדליה, מכיוון שהוא היה מסתיר זאת ממנה כדי שלא לצער אותה. כשגדליה נפל לאה עדינה חוותה בדידות נוראה בלעדיו.

בגיל צעיר גדליה פיתח רגישות מיוחדת לאנשים נכים. ליבו נצבט לאחותו פגועת המוח והוא עזר לה ואהב אותה מאוד.

התמודדות עם השכול

משפחתו של גדליה מספרת על התמודדותה עם השכול: "אנו צוברים כוחות מכך שאנו מחפשים וגם מוצאים דרכים לתת, גם מכספנו וגם מאמצינו, למען פיוס ואחדות בעם שלנו. יש צורך להגדיל את האמונה, וזו מלאכה של יום יום בשנה - הצורך לגדול באמונה מי שרוצה לחיות במדינת ישראל, חייב לפתח קורות אמונה על מנת ליצב את החיים שלו כאן. בארץ ישראל

איך משפחה יכולה לנחם את עצמה?

איך חברה יכולה לנחם את המשפחה?

אנחנו חיים בתקופת אתגרים גדולים, ועם ישראל הנמצא פה בארץ בעל משימה לקדם את גאולתנו, ולא רק כדי לחיות כאן.

העם צריך להבנות פה למען העתיד וכדי שהדורות הבאים יוכלו להיאחז בארץ.

האזרח הבריא תורם ובונה ומכין את המחר של העם הזה.

העשייה הזאת נותנת כוח להמשיך ולא שוכחים את הנופלים.

אנחנו צריכים להבנות יום יום מחדש, להתחזק בכוחות ואמונה לאור המצב בעמים שמתנה יום יום ואף מתחזק בכוח התנגדותו לקיומנו.

הזכות לחיות בתור עם פה, זה מאבק שרק עם עם אמונה יכול להחזיק בו, משום שבלי זה המשברים הפוליטיים והצבאים גדלים יותר ויותר.

יש פה השגחה פרטית ומי שיכול לשים לב לכך (כמו גדליה) אשריו ואשרי חלקו.

אע"פ שיש אנשים שמכחישים את הימצאות הניסים בחיינו אנו חייבים לחזק את האמונה שלנו כדי לחיות כאן ולהתמודד עם הצרות.

לזכרו

לגדל לילה

אחי גדליה

תמיד יישאר בן 21

אף פעם לא יגיע לגיל 22 אפילו שבעצם נשאר לו חודשיים ליום
ההולדת

אחי, כשנולדת, הייתי בן 10, אתה היית המתנה הכי גדולה שקיבלתי
הייתי גם אח שלך וגם אבא, הייתי מטייל איתך, מלמד אותך לדבר,
מחליף לך חיתולים...

אני זוכר את המילה הראשונה שהצלחתי ללמד אותך-חתול-וכמה
שהייתי גאה כשאמרת חתול בפעם הראשונה.

לא אשכח את ההתלהבות שלך לכל דבר חדש, את החיוך שלך
שתמיד היה על פניך ותדע שאת החיוך שלך כולם זוכרים

ורק שתדע שבלוויה שלך בני אביתר כתב לך מכתב ובו ביקש
שתחזור

והוא שם את המכתב על הארון של הדוד האהוב שלו, מתי שהורידו
את הארון שלך לתוך הקבר ובנות הדוד שלך, רחלי ונטע שמו פרחים,
רחלי שמה פרח סגור על הקבר כי היא אמרה שגם אתה פרח שרק
גדל ועוד לא הספיק להיפתח.

באו המון אנשים לכבד אותך, בדרכך האחרונה, וכולם הרגישו את
אובדן הידידות שרקמת עם כל אחד ואחת, בצורה המיוחדת לך.

וניסיתי להיזכר מתי רבנו אני ואתה ולא הצלחתי למצוא מקרה בו
כעסנו אחד על השני, וגם עכשיו אני נזכר שאף פעם לא שמעתי אותך
מקלל או משתמש בלשון גסה, שאלתי גם אחרים אם מישהו שמע
אותך אי פעם מקלל-ואף אחד לא שמע אותך מעולם אומר מילה גסה,
גם לא הצלחתי להיזכר אף לא במקרה אחד שדיברת לשון הרע, אף
פעם!!!

אני כותב לך בלשון הווה כי אני לא יכול לכתוב אחי היה...

אחייך האהוב, משה.

בננו היקר, גדליהו הלל,

כל כך תהיה חסר לנו במציאות החיים, כי תמיד היית אור גדול בבית.

היה לך נועם ושקט יחד עם חוש הומור ודרך ארץ להפליא.

כל אדם היה חשוב בעיניך, עד כדי כך שכל אדם שהכיר אותך חשב שאתה החבר הכי טוב שלו, וזה היה נכון. נתת לכל אדם את הנתונה והיחס והכבוד שרק אדם טהור לב, ורווי אהבת ישראל כמוך יכול להעניק.

קיימת בשלימות את "ואהבתך לרעך כמוך"

חבריך זקוקים היום לעידוד ואנחנו מנסים להגיד להם שלא הלכת רחוק וההשפעה שלך-זיו פניך, לא ישכחו לעולם.

עוד מאט תבוא הגאולה, בננו היקר, וכל הבחורים והבנות שמסרו נפשם למען ישראל, כולם יחזרו אלינו, צבא גדול וקדוש.

רק אמונה עתה. אמונה ותפילה ולהתחבר יותר לצור מחצבתנו,

אבא ואמא

גדליה הפעם האחרונה שכתבתי לך זו הייתה הודעה טקסט, גדליה כתבתי, אני דואגת נורא תן סימן. משלא חזרת הפחד חלחל ולא עזב. אני לא יכולה לכתוב יותר, קשה לי, אני לא מפסיקה לבכות, נראה לי שזה לא יגמר לעולם, התמונות שלך המכתבים השרים הכל נמצא שם בבית ואני לא יכולה לגעת בזה להביט בלשון עבר. לא רוצה להיפרד ונראה שלעולם לא אוכל. אוהבת אותך אורלי.

גדליה אהובי נלקחת ממני מבלי שאספיק...מבלי שאבין, מבלי שאוכל להבין. באותם ימים דיברתי איתך בטלפון וצחקנו ואז קמתי יום אחד בבוקר וראיתי את תמונתך בעיתון נפשי ביקשה רחם בתוך מערבולות- אבל אני חולם אני בתוך חלום, שנים עברו - אבל חסרונוך מודגש יום יום שעה שעה דקה דקה, אהוב ליבי, נפשי, חיי אני מפחד לעלות לקיברך - כי שם אמצא - כי שם אלך לאיבוד כי שם אפול על חרבי כי שאול אני ודויד אתה לעולם ועד רן

אני קראתי לו "צוציק" כי הוא היה קטן ממני בחצי שנה. תמיד צחקנו על זה. אבל האמת היא שהוא לימד אותי כ"כ הרבה דברים לגבי החיים. איך לנצל אותם, איך לעשות תמיד דברים שרוצים ואוהבים. תמיד אמרתי לו שאלוהים מאוד אוהב אותנו, והוא צחק מהקביעה שלי. ועכשיו, עכשיו אני נוכחת לדעת שצדקתי-אלוהים באמת אהב אותנו, לכן הוא לקח אותנו. אוף, קשה לי לכתוב עליו בזמן עבר. אני מבקשת ממך אלוהים, תשמור עליו. הוא איתך כי הוא היה מלאך, ואת המלאכים שלך אתה רוצה קרוב אליך. ואתה גדליה תשמור עלינו, שלא נצטרך לבכות עוד. ותדע עוד דבר אחד שאולי לא הספקתי לומר לך-אף פעם לא הכרתי מישהו מיוחד ומדהים כמוך. חגית.

גדליה, מתתי. עכשיו אני מת. לא רוצה לסנן אבל מתו לי כ"כ הרבה. אני יודע שצריכים למות ובכל זאת כל פעם מחדש אני אדיש כמו קיר. לא מצליח להניע את הלב, הלך הסטרטר. פשוט לא זז. אני מרגיש כ"כ זר לך. היכרנו כ"כ עמוק אתה מנוי שלי אני מחכה ליצירות שלך. אני הספקתי לאהוב אותך, הספקתי לחבק אותך, למה לא באות הדמעות. למה לא זז אצלי העצב. בפעם האחרונה שנפגשנו בסוזנה לקפה חשבתי מה היה קורה אם היינו מתפוצצים עכשיו, לפחות היינו מתפוצצים אחרי שיחה מעניינת, אורלי הרגישה כאילו היא נדחפת מרוב שהיה לנו מה להגיד אחד לשני. אמרו לי שהתפוצצת מכדור שפגע ברימון באפוד שלך, איך ששמעתי את זה חשבתי: לפחות היה לך מוות אינדיבידואלי. לא מתת בפיגוע עם עוד 200 אנשים, לא מתת בהתקפה עם עוד 1000 או בטנק. אני לא רוצה למות גדליה אבל אם כבר לא רוצה שיהיו מסביבי עוד, לא אכפת לי. אתמול עשיתי התכוונות שאלדד לא ימות ויחזור שלם ובריא ושכחתי אותך גדליה. אני בטוח שאם הייתי מזכיר אותך הכל היה אחרת. אני זוכר אותך מחייך והעיניים שלך הם העיניים הכי צלולות וכחולות שראיתי בחיי. איזה מוזר זה גדליה עכשיו שנינו לבד. תחזור מהר גדליה אני מבקש ממך סליחה ושולח לך אהבה וחסרון. מצטער שאני לא בוכה, מתו לי כבר הרבה, תמסור את האהבה האינסופית לאבא שלי כשאתה רואה אותו בגן עדן, תהיה לך זכות גדולה לשבת איתו, תיקח אותו ותחזרו מהר, אוהב אותך יפתח

אני יושבת פה כבר שעה, מנסה לכתוב לכם מכתב, ולא ממש הולך לי. הביטוי "דמעות חונקות את גרוני" מתאר, טוב יותר מאי פעם, את ההרגשה שלי. אפילו את שמכם אני לא יודעת, וסביר להניח שלא שמעתם עלי, ואולי ראיתם אותי פעם אחת (במסע כומתה שלו) אבל הייתי קרובה לגדליה. רציתי לספר לכם עליו, כמו שאני הכרתי אותו – משוגע, מטורף, רציני, שקט, מצחיק, מאמין ולא מאמין, חוקר, מתנסה, שואל שאלות, איכפתניק ואוהב. הכרתי את גדליה כשהיינו בכיתה י'. השתתפנו ביחד בפרויקט לקירוב בין דתיים וחילוניים שנקרא "מצידי תקרא לזה שולחן", או בקיצור – "שולחן". היינו בקבוצת פילוסופיה מעורבת דתיים וחילוניים, ובין הדתיים פגשתי את גדליה: בחור שקט (כך הוא נראה בהתחלה... אחר כך גיליתי עד כמה הוא לא!), קצת מוזר, בלונדיני עם כיפה סרוגה וגרוגרת בולטת, ומצחיק לאללה. במסגרת המפגשים האלה, יצא לנו להתקרב, ובראש השנה של י"א, התקשרתי אליו לאחל לו שנה טובה. הוא נורא שמח מזה שהתקשרתי אליו, והחלטנו, שמעכשיו, בכל שנה, לא משנה איפה כל אחד מאתנו יהיה, נתקשר לאחל שנה טובה. שמרנו על קשר במהלך כיתה י"א. בין י"א לי"ב, לאחר שעברתם לירושלים והשארתם את גדליה לעשות ככל העולה על רצונו, התחזק בינינו הקשר מאוד. ליוויתי אותו בכל התהליך של החזרה בשאלה, דיברנו המון על הנושא, בשיחות טלפון עד אמצע הלילה ופנים אל מול פנים. תרשו לי לגלות לכם סוד: אני הייתי עם גדליה בשבת הראשונה שהוא לא שמר: נסענו ביחד להופעה של אביתר בנאי בבית גבריאל בצמח, וזו הייתה הופעה נפלאה, ונהניתי משירתו של גדליה שישב לידי, לא פחות משירתו של הזמר עצמו... הייתי מגיעה אליו לחיספין מידי פעם, לבקר אותו, ובאחת הפעמים הוא חזר איתי הביתה לגבעת יואב בטרמפים, בשביל שאני לא אחזור לבד. נתקענו בשעה 23:00 בלילה בצומת הכניסה לאבנ"י אית"ן, בקור מקפיא. התחלנו לרקוד ולשיר על הכביש, שכמובן היה ריק ממכוניות לחלוטין, וגדליה הצחיק אותי עד דמעות. במהלך י"ב הקשר קצת התנתק, ובמהלך השנה של גדליה במכינה כמעט ולא דיברנו, עד שבראש השנה לפני שהוא התגייס, הוא התקשר אלי מארצות הברית, לאחל לי שנה טובה. כמובן, שזה שימח אותי מאוד, והוא אמר בטון האופייני שלו: "מה, סיכמנו

שמתקשרים!". כשהוא חזר לארץ חזרנו לקשר, ביקרתי אותו כמה פעמים כשהוא היה פה בצפון, הגעתי לסיום מסע הכומתה שלו (אולי אתם זוכרים אותי משם...), ואפילו יצאנו לשלושה ימים למדבר יהודה ביחד ברגילה הראשונה שלנו. בטיול זכיתי ממנו למחמאה: "היית צריכה להיוולד דתייה". עבורי, אלה היו שלושה ימים של קסם, שלא אשכח לעולם. הפעם האחרונה שדיברתי אתו הייתה, כמובן, בראש השנה, כשהתקשרתי לאחל לו שנה טובה. קיבלתי היום את הידיעה המרה על זה שהוא נהרג במהלך הלחימה בג'נין, ורציתי להגיד לכם שאהבתי את הבן שלכם כחבר טוב, והוא היה לי חשוב ומיוחד. אני יכולה לשער עד כמה קשה לכם (אחי הקטן נפטר בסוכות) ורציתי להגיד לכם, (כבעלת ניסיון מר) שתתמודדו עם האבל בצורה שנראית לכם נכונה, ואל תתנו לאחרים להגיד לכם מה נכון ומה לא. תעשו מה שאתם רוצים. אני לא אגיד לכם להיות חזקים, אלא להיפך: תהיו חלשים. מותר לכם. אתכם בליבי ובמחשבותיי.

ליאת שעל מושב גבעת יואב.

דבר הסטודנטית:

בתחילת הפרויקט קצת חששתי, פחדתי להיכנס למשפחה שאני לא מכירה ולדבר איתם על היקר להם מכל- בנם..

אך מפגישה לפגישה.. נקשרנו, התחברנו והצלחנו להיפתח זה לזה, שמעתי כמעט על כל קורות חייו של גדליה והרגשתי אותו ביחד איתנו בכל התהליך שעברנו...

אני מרגישה שהפרויקט גרם לי להכיר את גדליה יותר לעומק, ונפלה בידי הזכות להכיר בן אדם כ"כ מיוחד.

למדתי מגדליה על אהבת כל אדם מבלי להתייחס למעמד, דת או כל דבר אחר...

נדהמתי לראות איך גדליה גילה יכולת הקשבה וסימפטיה לכלל, והבנתי מדוע הצליח לשבות את ליבם של כולם.

המידה שבחרתי לקחת יחד איתי היא מצוות: "ואהבת לרעך כמוך" שאותה היה לגדליה.

את מצווה זאת קיים גדליה בכל נימי נפשו וגופו בכל הזדמנות שרק הייתה לו.

כמו כן זכיתי להכיר את הוריו של גדליה פנינה ושמחה.

אנשים טובים, רגישים חמים ואוהבים.

תמיד קיבלו אותנו בזרועות פתוחות, ונתנו לנו את הזכות להכיר את גדליה מקרוב...

אנחנו שמחים שזכינו להשתתף יחד איתכם במסע כדי להנציח אדם כה מיוחד.

בהרבה הערכה ואהבה..

אודליה

"כי מתוך העבר

נגיע אל עתיד

מתוך כאב תצא

שמחה אמתית

מתוך הזמעות

יפתחו השמיים"

(אודי דויד)

גדליהו הלל {גדליה} מליק הי"ד

נולד בקרית – ארבע היא חברון
כ"ט סיון תש"מ

גדל והתחנך בהתישבות
בקרית ארבע ובחיספין
למדד במכינה הקדם צבאית בגליל העליון

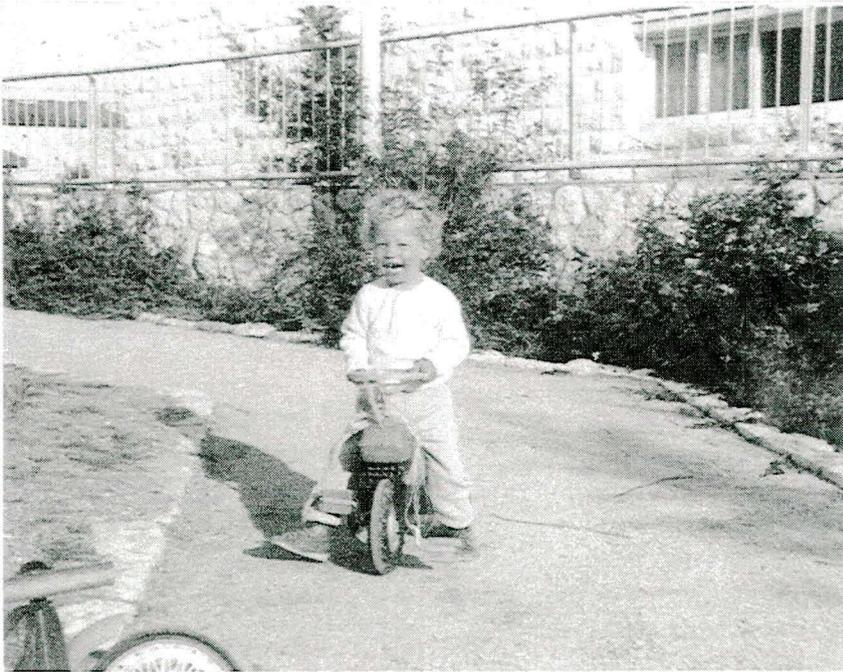
התגייס במסגרת "פרוייקט גולני"
היה מ"כ בגדוד 51 של גולני

נפל ביום השואה והגבורה
במלחמת "חומת מגן"
בקרבת העיר ג'נין

כ"ז ניסן התשס"ב
9 אפריל 2002

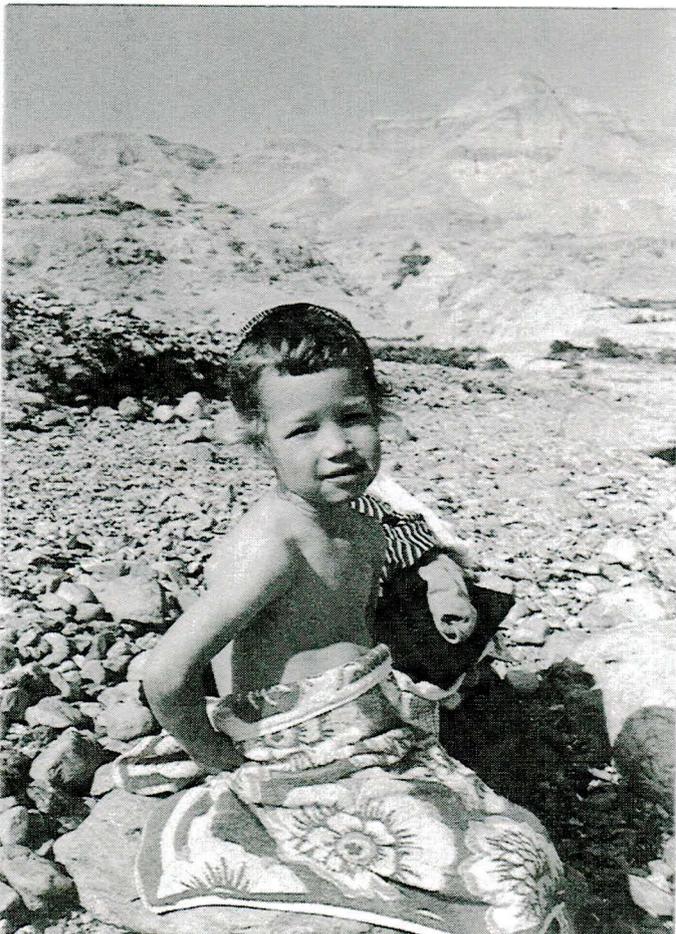
עולמו של גדליהו הלל, הי"ד
 עולם גדוש מחשבה מקורית ועשייה,
 כשרוב הישגיו בכחות עצמיים
 שמר את לשונו, ונתן חיך לכול
 חי בשביל הנתינה, וקיים ו"אהבת..."
 דחס לחייו הקצרים תוכן רב פעלים,
 ועלה למרום לפני גיל שתים ועשרים.

גדליה – הבלונדיני הטבעוני העצמאי
 פני ילדות מתוקה בחיק הטבע תמיד

גדליה נולד בזכות תפילת האם במערת המכפלה.
 אחרי לידת האחות, הגדולה מגדליה ב- 8 שנים, התרופפה בריאותה של האם. במשך 40 יום
 רצופים במערת המכפלה, בעיר האבות חברון, התפללה האם וזכתה בבן הזקונים, גדליהו הלל.

שמו נלקח מן הפסוק בתהילים "גדול ה' ומהולל מאד ולגדולתו אין חקר." (קמה).

רוח הנדידה - התפעלות מן הבריאה

בגיל שנה, גדליהו גילה את רגליו, ומאותו רגע שהוא גם גילה איך פותחים את דלת הדיירה, הוא יצא לנדוד. האם איבדה את שליטתה על כיוון ניווטיו של הפעוט הזריז. נודד מושבע מטבעו, גדליהו התחבר במהרה לחבורת "מוסקטרים" שטיילו במשך כל ילדותם ביישוב קרית ארבע והסביבה. בגיל 5, גדליהו יצא פעם בשקט מן הבית בשעת בוקר מוקדמת וחזר רק לקראת ערב. ההורים חיפשו נואשות אחר בנם. אף חבר לא ראה אותו. מגרשי המשחקים היו ריקים כל היום בגלל עומס החום. וגדליהו לא נמצא. לאחר השקיעה, הגיע גדליהו, עייף ושמח. "איפה היית? איזה חוסר אחריות לצאת ככה מן הבית, ללא מילה! ובלי שתיה ביום חם כל כך!" התשובה היתה פשוטה "אמא יש ברזי מים בכל הגינות. הכל עבר בסדר." ולא פירט.

לפני גיוסו לצבא, גדליהו נסע לאוקראינה ולארה"ב ושם לספוג את עוצמת היופי והבניין של העולם. בישראל, הוא פיתח אהבה עמוקה לחיי המדבר. הוא וחבריו חרשו את מדבר סיני מספר פעמים, וגם את מדבר יהודה. פעם אחת, הוא יצא למדבר לבד, בלי ביגוד חם ובלי מים, ונשאר שלושה ימים, בהתנסות ל"הישרדות". גדליהו בחייו לא סיפר להורים, ורק לסבתא הוא העיז לספר את ההרפתקאה הזו. הוא כתב שיר על מכתש רמון, בעקבות אחד מטיוליו הרבים:

תמונות של עמי "1"
גדליהו בנמל "סבסטופול" בחצי האי קרים
העולים באופנוע

החצי האי קרים

בראשית ברא אלוהים את ההמולה
את החי והצומח ואת העיר הגדולה
את הים חסר המנוח ואת המלחמה
את כל מה שבקרבי קבור מאחורי הפחד
ואת הזמן האכזר שלא מחכה לאף אחד

[לקראת] שבת עייפה נפשו וחפשה מנוחה
הלך וברא את המדבר בנשימה ארוכה ואיטית
את השקט שבאבנים ואת המסתור בינות ההרים
את המרחב העצום שמוציא את נפשי מכלאה
ואת הרוגע והשלווה במעיין צלול בפינה חבויה.

נעמד בדמות זקן עטוף גלימות
משקיף אל עבר מעשה הבריאה
סיפוק עמד בליבו
"בעצם, זה מה שרציתי."

קול המדבר בדממה

כתיבת היומן – השירים – במדבר סיני

לימודים בקיצור נמרץ, יחד עם פיתוח האופי האוהב כל ילד ראוי לחוות ילדות של תום ונועם, ולימודים מהנים ובונים. גדליה מגיל צעיר העמיס גם משימות כבדות. הוא דחס וקיצר בזמן לימודיו ועשה בחינות בגרות באופן עצמאי. מגיל צעיר הוא פיתח רגישות מיוחדת לאנשים נכים. ליבו נצבט מבדידותה של אחותו, פגועת המוח. מעשה שהיה, ממנו זינק לקריירה הטכנולוגית: (בערך בגיל 10): גדליה גילה איך לעשות אינטרקום משני מכשירי טלפון ביתיים, המחברים לאותו קו. גילה ומיד התבצר בחדרו, כדי לצלצל לאחותו, שישבה בסלון ובכתה שעות בגלל בדידות חברתית. בהסוואת קולו, הוא ניהל עמה שיחה יומית ארוכה, להפיג את מרירותה מהנתק החברתי. היא חשבה כל העת שמדברת איתה "מירב, החברה מן הקייטנה."

גם בעת שרותו הצבאי, גדליה תיכנן דרכי תמיכה באחותו לכשיזדקנו הוריו. הוא שמר בסוד את תכניותיו, אך בעת ה"שבעה" נודע הכל.

המשורר, הסופר והמוסיקאי שהיה גם "גאון" מחשבים גדליה הספיק לקרוא המון, בזכות תירגול ב"קריאה מהירה". בצניעות האופיינית לו, רק חברים בודדים ידעו כי גדליה המלומד לימד את עצמו אמנות חיבור מנגינות וגם כתב שירים (שהופיעו באינטרנט תחת השם נמרוד פלג. הוא גם תיכנן כתיבה ספרותית. באותה צניעות, הוא החל לנגן בפסנתר בגיל 18, וכהרגלו, לאחר הדרכה קצרה, לימד את עצמו בהמשך. גדליה הספיק להלחין סימפוניה קצרה. כאוטו-דידקט, גדליה למד כמעט כל דבר בכחות עצמו והצטיין בנושאים מגוונים ושונים.

גדליה טרום הפלא-פון – איש הקשר הנאמן

תקופת המכינה הקדם צבאית והשרות ב"גולני"
הוריו של גדליה שהו בשליחות באוקראינה באותה שנה שגדליה למד במכינת "מדרשה
למנהיגות" בגליל העליון. בעת ההיא הוא הכיר הרבה חברה' מן המכינות בארץ. הוא גילה כחות
קשב וסימפטיה לכל אדם ושהה ליבם של רבים מאד. אנחנו לא יודעים בכלל כמה עשרות או
אפילו מאות של חברים טובים וקרובים היו לגדליה. כמו בכל דבר אחר בחייו, ענוותנותו וצניעותו
לא גילו אפילו טפח קטן ממעשיו ואישיותו.

בעקבות לימודיו במכינה, גדליה בחר להתגייס לפרוייקט גולני. הוא וויתר על הצעות מפתות,
בתחום המחשבים בצה"ל, כדי לתת מעצמו ל"גולני".

על במת המכינה הקדם צבאית במעיין ברוך

גולני שלי – מאמץ של כיבוש הרוח על החומר
לגדליה לא היו נתוני גוף מתאימים במיוחד ללוחם קרבי.
בעיה רפואית פתרה אותו משרות ביחידה לוחמת. הוא תמיד הסביר להוריו המודאגים כי "הרוח
גובר על חולשת הגוף." כך האמין וכך התמסר וכך התגבר.
כמפקד כיתה, גדליה הגשים חלום, ולמרות הקשיים הרבים, הוא שמח לאתגר ונתן את כולו
לפקודיו ולתפקיד.

כאן נכנסה אישיותו המיוחדת של גדליה. בחיים שלו הוא לא השפיל או ביזה אדם. בצבא, היו
רגעים קשים בהם גדליה היה יכול "לגמור מהר" פרשייה עם חייל מבולבל או רע. במקום זאת,
גדליה אזר סבלנות וכוח וטיפל בצורה דינמית אך עדינה, כדי שלא לפגוע בכבוד החייל. מפקדי
כיתה שהיו פעם פקודיו של גדליה ניגשו לאביו אחרי הלוויה וסיפרו שהם היוס מנסים ליישם
שיטותיו של גדליה, לשמור על נקיות הלשון, ועל כבוד החיילים.

גדליה הצטרף לקבוצת ההסברה בבקו"ם למען גיוס לגולני. בעבודת צוות, גדליה שינה משהו
בגישה, ופתאום, דגלה של חטיבת גולני הורמה ואחוז התגייסים ל"גולני" עלה באופן משמעותי.

הפרק האחרון – "חומת מגן"
במלחמת "חומת מגן" גדליה היה בכוח הקדמי שנכנס למוקעטה. הוא מצא את המפתחות
למשרדים הנעולים של הרשות. הוא בדק ומיד פירק את הדיסקים הקשיחים שהכילו מידע
מודיעינית ממדרגה ראשונה. הוא גם גילה במחבוא עוד חומר, שסיפק לישראל הוכחות על
מעורבות ישירה של הרשות בדבר שילוח מתאבדים.

בגנין, גדליה שימש שוב קשר-סמג"ד. הוא ידע כי המשימה כרוכה בסכנה אישית מרובה. הוא
היה תשוש בלחימה, ובכל זאת, הישרה על הקצינים רוח טובה, ועזר במשימות בראש גדול.
לאחר שבוע של לחימה, הוא נפל, ביום שלישי, כ"ז אייר, ביום השואה.

גדליהו הלל – מקור השם הארוך הזה. בספר תהילים, בפרקים "צוי", "מח" ו"קמה" כתוב "גדול ה' ומהולל מאד." בקמ"ה – המשך הפסוק הוא: "ולגדולתו אין חקר". במשך חייו, גדליהו חיפש להכיר את הבריאה, ודרכה את בוראו. היה לגדליהו הלל אופי סגולי – רגיש ועדין מאין כמוהו. הוא הצטיין ב"ואהבת לרעך כמוך" וגם נזהר מאד מאד שלא לבזות ולא להשפיל וגם לא להלשין על אף אדם. הוא התגבר על רצון טבעי להשיב למעליבים אותו, ובמאמץ אדיר, התאפק, שתק, וגם סלח. הוא נזהר שלא לפגוע במי שפגע בו, והיו כאלה. איך להסביר מאין שאב גדליהו את כחות הנפש האלה, המצביעים על גבורה רוחנית עילאית.

בעת שהמשפחה ישבה "שבעה", הגיע קרוב משפחה שנושא אותו השם. הוא גילה למשפחה את מקור השם. היה לפני למעלה ממאה שנה, סוחר יהודי בעיר ביאליסטוק, בפולין, ושמו היה גדליהו הלל. כינו אותו כולם, "החפץ חיים של ביאליסטוק", בזכות זה שהוא לימד את תורת החפץ חיים, בנושא "שמירת הלשון מכל רע."

אין ספק כי בננו גדליהו הלל, הי"ד, זכה לשלימות מיוחדת במצוות שמירת הלשון, על אף גילו הצעיר. בוודאי שהמורשת הרוחנית שהתלוותה לשמו של גדליהו כיוונה את רוחו והתנהגותו המופלאה ביחס לכל דבר ש"בין אדם לחברו."

יהי זכרו ברוך.
ולא ישתכח מלב אהוביו ומשפחתו, לעד.

משפחה לוחמת, סוף קורס קצינים בבה"ד 1

אחי גדליה
תמיד יישאר בן 21
אף פעם לא יגיע לגיל 22 אפילו שבעצם נשארו לו רק חדשיים ליום ההולדת
אחי, כשנולדת, הייתי בן 10, אתה היית המתנה הכי גדולה שקבלתי
הייתי גם אח שלך וגם אבא, הייתי מטייל איתך, מלמד אותך לדבר, מחליף לך חיתולים
אני זוכר את המילה הראשונה שהצלחתי ללמד אותך – חתול – וכמה שהייתי גאה כשאמרת
חתול בפעם הראשונה.

לא אשכח את ההתלהבות שלך לכל דבר חדש, את החיוך שלך שתמיד היה על פניך ותדע שאת
החיוך שלך כולם זוכרים
ורק שתדע שבלווייה שלך בני אביתר כתב לך מכתב ובו ביקש שתחזור
והוא שם את המכתב על הארון של הדוד האהוב שלו, מתי שהורידו את הארון שלך לתוך הקבר
ובנות הדוד שלך רחלי ונטע שמו פרחים, רחלי שמה פרח סגור על הקבר כי היא אמרה שגם אתה
פרח שרק גדל ועוד לא הספיק להיפתח,

באו המון אנשים לכבד אותך, בדרכך האחרונה, וכולם הרגישו את אובדן הידידות שרקמת עם כל
אחד ואחת, בצורה המיוחדת לך.

וניסיתי להיזכר מתי רבנו אני ואתה ולא הצלחתי למצוא אף מקרה בו כעסנו אחד על השני, וגם
עכשיו אני נזכר שאף פעם לא שמעתי אותך מקלל או משתמש בלשון גסה,

שאלתי גם אחרים אם מישהו שמע אותך אי פעם מקלל – ואף אחד לא שמע אותך מעולם אומר
מילה גסה, גם לא הצלחתי להיזכר אף לא במקרה אחד שדיברת לשון הרע, אף פעם!!

אני כותב לך בלשון הווה כי אני לא יכול לכתוב אחי היה...

אחיך האהוב,
משה

בננו היקר, גדליהו הלל,

כל כך תהיה חסר לנו במציאות החיים, כי תמיד היית אור גדול בבית

היה לך נועם ושקט יחד עם חוש הומור ודרך ארץ להפליא.
כל אדם היה חשוב בעיניך, עד כדי כך שכל אדם שהכיר אותך חשב שאתה החבר הכי טוב שלו,
וזה היה נכון. נתת לכל אדם את כל הנתונה והיחס והכבוד שרק אדם טהור לב, ורווי אהבת
ישראל כמוך יכול להעניק.

קיימת בשלימות את "ואהבת לרעיקך כמוך"

חבריך זקוקים היום לעידוד ואנחנו מנסים להגיד להם שלא הלכת רחוק
וההשפעה שלך – זיו פניך, לא יישכחו לעולם.
עוד מעט תבוא הגאולה, בננו היקר, וכל הבחורים והבנות שמסרו נפשם למען ישראל, כולם
יחזרו אלינו, צבא גדול וקדוש.

רק אמונה עתה. אמונה ותפילה ולהתחבר יותר לצור מחצבתנו,

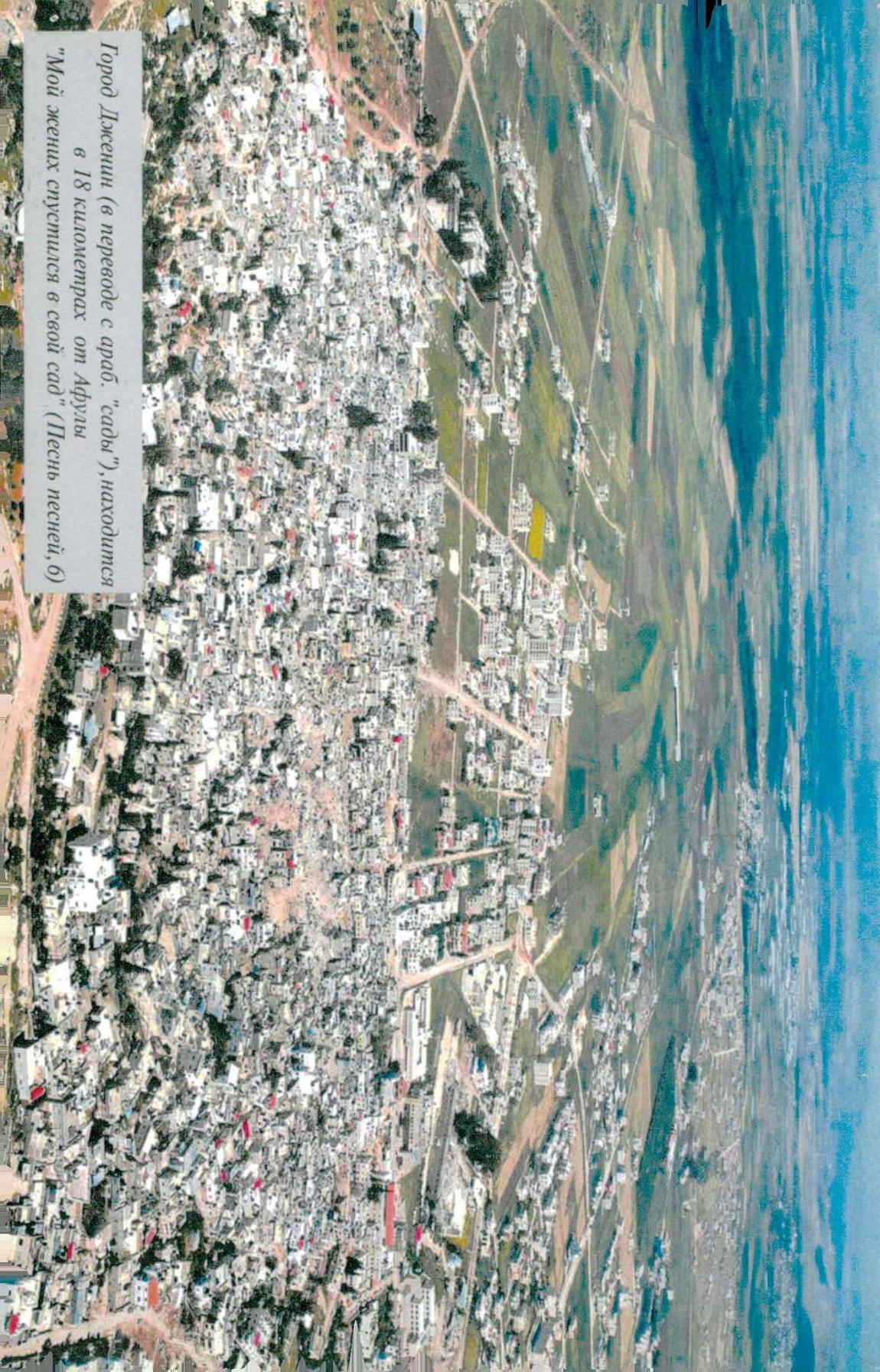
אבא ואמא

Старший сержант Гедалья Гилель Мелик

(да отомстит Вс-вышний за его кровь)

ГЕДАЛИА

Город Дженин (в переводе с араб. "сады"), находится
в 18 километрах от Афулы
"Мой жених спустился в свой сад" (Песнь песней, 6)

Яд Гедалья — памятник идеалам Гедальи и его жизненному пути

Семья и друзья Гедальи основали фонд памяти **Яд Гедалья**, являющийся некоммерческой организацией, сотрудники которой работают на добровольных началах. Его целью является поддержка тех начинаний в Израиле, которые были бы близки Гедалье по духу.

Яд Гедалья обязуется поддерживать и расширять жилищное строительство для инвалидов, детей с физическими недостатками и сирот.

Яд Гедалья обеспечивает книгами по иудаизму и традиции молодежные центры и солдат.

Яд Гедалья организует выезды на природу для малоимущих и физически нездоровых людей, обеспечивая каждому сопровождающего.

Яд Гедалья подготавливает учебные материалы по иудаизму и традиции на иврите, английском, русском языках.

Яд Гедалья занимается семьями погибших военнослужащих, оказывая моральную и другую поддержку.

Яд Гедалья финансирует посадку оливковых и других деревьев.

Яд Гедалья основал педагогический центр по изучению иудаизма в Ташкенте. Центр носит имя Гедальи.

Яд Гедалья поддерживает контакт с тремя другими центрами по изучению иудаизма, открытыми на территории бывшего Советского Союза и носящими имя Гедальи.

Яд Гедалья распределяет талоны на продукты среди солдат из малоимущих семей.

Яд Гедалья планирует создать передвижную синагогу для израильской армии.

Яд Гедалья в настоящее время разрабатывает план создания медицинского центра, который будет обслуживать людей, пострадавших от террористических актов за последние несколько лет.

Если вы хотите принять участие в одном из этих проектов, вы можете связаться с представителями **Яд Гедалья**

Учредители: Симха и Пнина Мелик

Ул. Гат 13, Кирьят Моше

Иерусалим, Израиль 96103

Телефон: **972-2-6510938**

Электронная почта:

Simchaml@netvision.net.il

yadgedaliah@yahoo.com

Гедалья родился в городе Кирьят - Арба - Хеврон 29 сивана 5740 года (13 июня 1980 г.).

Старшие классы школы закончил в Хиспине, на Голанских высотах.

В 1998-1999 гг. учился на курсах предармейской подготовки для будущих офицеров в Верхней Галилее.

После призыва в армию выбрал службу в "Голани" и в ноябре 1999 г. был зачислен старшим сержантом 51-го полка. Занимался подготовкой новобранцев, Он также выполнял функции связного при заместителе командира полка.

Погиб в боях за город Дженин в День Катастрофы и Героизма европейского еврейства при проведении операции "Защитная стена"

27 Нисана 5762 года (9 апреля 2002 года).

Да отомстит Вс-вышний за его кровь.

Письмо, написанное братом Гедальи после похорон

Мой брат, Гедалья!

Тебе всегда будет 21 год.

Тебе никогда не будет 22, хотя осталось всего два месяца до твоего дня рождения.

Мой брат, когда ты родился, мне было 10 лет, и ты был самым лучшим подарком, который только можно получить.

Я был тебе братом и отцом — я ходил с тобой на прогулки, учил тебя говорить, менял тебе подгузники. Я помню, что первое слово, которому мне удалось тебя научить, было "кошка". Я был так горд, когда ты в первый раз сказал "кошка"!

Я никогда не забуду, как тебя радовала каждая новая вещь, и улыбку, которая всегда была на твоём лице. Ты должен знать — это то, о чем мы всегда будем помнить.

И ты должен знать, что мой сын, твой племянник, Авиятар написал тебе письмо, в котором просит тебя вернуться. Он положил это письмо в твою могилу, когда тебя опустили в нее. Твои двоюродные сестры, Рахели и Нета, принесли цветы. Рахели выбрала нераскрывшийся цветок, сказав, что ты был похож на бутон, который вырос, но не успел раскрыться.

Множество народа было там.

Я пытаюсь вспомнить, когда мы ссорились в последний раз, и не могу. Я помню, что никогда не слышал от тебя грубого слова, и никогда не слышал, чтобы ты плохо говорил о ком-то. Никогда.

Я обращаюсь к тебе в настоящем времени, потому что я не могу написать "мой брат был..."

Твой любящий брат.

Моше.

Донецке, и рав Шимон Гар-Шалом, тогда ещё будущий представитель раввинатских судов Израиля на Украине. Говорим о войне...

Примерно в 23:30 звонит мобильный телефон. Говорит Алекс Мершон, коллега-посланик из Киева: "Сын Симхи погиб сегодня в Дженине. Он только что получил сообщение — Пнина говорила с ним по телефону из дома. Мы сейчас в его киевской квартире".

Симха — наш казначей. В сознании всё мешается. Не знаю, что сказать, что спросить.

— Можно передать трубку Симхе?

Передают.

— Симха?..

— Да...

— Не знаю, что тебе сказать...

— Ничего не надо говорить, всё равно ничего не поймем...

— Симха, — обращаюсь я дрожащим голосом, — он пал смертью храбрых! Я вкладываю в эти слова чувство гордости за еврейского солдата, отдавшего жизнь за страну и народ.

— Спасибо, Шломо, — отвечает Симха.

Я разворачиваю машину, и мы едем в Кирьят Моше — йерусалимский квартал, к Симхе домой. Мы входим в открытые двери квартиры Меликов. Там его жена Пнина, трое в форме, две соседки. В военной комендатуре каждого города Израиля есть солдаты, чья должность называется "посыльный для оповещения семей в трагических случаях". Трое в форме — посыльные. Около часа назад они навсегда

чаны наркотиками), а части из них удалось бежать через подземные проходы.

Многие из террористов Дженина занесены в списки наиболее опасных преступников. Сотни израильтян были убиты или покалечены террористами, нашедшими убежище в Дженине. Сотни украденных израильских машин, которые были найдены в Дженине, армия вернула в Израиль.

Бои велись на трех фронтах. Самая тяжелая задача выпала на долю части Гедалья. Они должны были взорвать заминированные дома. Гедалья сфотографировал одно такое здание с проводами, тянущимися от взрывного устройства, спрятанного на крыше. Командир предупредил, что каждый метр лагеря беженцев заминирован — окна, двери, подвалы, крыши, деревья, канализационные трубы, тела террористов в зданиях, тротуары и проезжая часть улиц.

В один из моментов боя Гедалья увидел террористов, которые закладывали взрывчатку на улице, но ему было приказано не стрелять в них, так как командование опасалось, что от взрыва может пострадать соседнее здание, в котором все еще находились арабские семьи. Командир объяснил, что они вели бой не торопясь, продвигаясь от здания к зданию, чтобы возникало как можно меньше опасных ситуаций для гражданских лиц. Неизбежным результатом были большие потери среди израильских солдат.

Солдаты Армии Обороны Израиля в ходе боя во время операции «Защитная стена»

Гедалья был дружелюбным и открытым для всех.

Он легко сходилась с людьми, но не потому, что умел подстраиваться — напротив, он всегда был независим в своих суждениях и поступках.

Гедалья любил жизнь и людей, обладал редким талантом — находить с ними общий язык. Проявлял неподдельный интерес и уважение к каждому человеку, встречающемуся на его жизненном пути. Гедалья был скромным и очень мало говорил о себе. Отношения, которые складывались у него с людьми, перерастали в долгую дружбу.

Большое сердце и добрая душа были открыты для всех. С большим терпением, особой любовью и уважением Гедалья относился к пожилым людям и людям с ограниченными умственными и физическими возможностями. А для маленьких детей он всегда был просто добрым дядей, карточные фокусы которого приводили их в восторг. Он научился танцевать на свадьбах, балансируя с горящим бумажным конусом на носу, а позднее развлекал своих друзей бразильским танцем, взятым из Капуэро.

Гедалья знал чего хочет в этой жизни, был целеустремлен и знал, как достичь своей цели. Его помощниками в достижении цели стали собранность, стремление к самообразованию и обостренное чувство времени. Тратить даже одну минуту в день для него было преступлением. Гедалья никогда не шел спать без книги — еще страница, еще одна ... — прежде, чем его глаза закрывались сами собой.

Всегда прислушиваясь к людям, Гедалья дарил им широкую, радушную

Отрывок из письма, написанные Перл, тетей Гедальи, родственникам и друзьям за границей

Гедалья, о, Гедалья!

Понедельник 15 апреля 2002, 2:05

С чего начать? Как собраться с мыслями, чтобы рассказать о Гедалье? Я должна сделать это для тех, кто знал и любил его, и для тех, кто не удостоился познакомиться с ним.

Вот, что сохранилось в моей памяти... В первый из семи дней траура один из бывших солдат сказал нам, что Гедалья никогда не позволял плохо отзываться о других, жаловаться на товарищей, оскорблять или унижать кого бы то ни было. Он научил своих подчиненных обращаться со всеми: с врагами и с друзьями — с должным уважением. Он всегда настаивал на этом. И солдаты говорили, что когда они будут офицерами, они будут вести себя так же с солдатами своего взвода.

Гедалья называл себя гуманным солдатом. Многие в шутку говорили о нем как о просвещенном "захватчике".

Когда мы вместе с командиром батальона смотрели фотографии с мест сражения, в котором Гедалья принимал участие, офицер сказал: "Это здание мы называем "пирог". За четыре дома до того места, где Гедалья был убит, он натолкнулся на арабскую семью с пятью детьми, забившимися в одну комнату и препуганными до смерти. Семья ожидала, что солдаты убьют их всех. Гедалья протянул матери детей пирог, который он спрятал под своим бронезилетом, и после этого их можно было уговорить оставить здание. Гедалья берег этот пирог для своих солдат.

После недели долгих боев, которые шли и днем и ночью, солдаты падали на голый пол и засыпали на нем. Гедалья же оставался на ногах, он бегал, разыскивая одеяла, подушки и матрацы. Один из них он подsunул под командира, чтобы тот мог спать удобно. Только после этого он уснул сам.

Каждый, кто говорил о Гедалье, описывал его как спокойно-го, собранного, ответственного человека, всегда готового поделиться с другими тем, что у него есть. Всегда улыбающегося. "Такого легко любить", — говорил его командир. Ему все было интересно. Гедалья всегда все организовывал и беспокоился о том, чтобы было достаточно еды для солдат. Все знали, что на него можно положиться.

Солдаты рассказывали, что во время последней недели боев был случай, когда они закончили есть и хотели уйти, бросив остатки еды. Гедалья сказал: "Вы думаете, что можно это бросить, потому что это бесплатно?" Он засунул буханку хлеба под жилет одного солдата, банку консервов — в карман другого, и в конце концов не осталось ничего, кроме банки варенья, которой не хватило места ни в карманах, ни под жилетами. Тогда он засунул ее под свой жилет. Через два дня, когда кончились продукты, он с улыбкой достал это варенье. Солдаты улыбались, вспоминая об этом.

Ему исполнилось бы 22 года.

Гедалья родился после того, как его мать сорок дней молилась в пещере Махпела. Он был младшим из четырех детей — двух братьев и сестры, которая была старше его на восемь лет. Его имя означает — Велик Б-г — и было взято из Псалмов царя Давида (48, 96, 145).

Дух странствий — любовь ко всему, сотворенному Б-гом.

В раннем детстве Гедалью называли по-разному :Дитя природы, Блондин, Самостоятельный парень. Его отличали милое лицо и бесконечные путешествия по окрестностям.

Когда Гедалье исполнился один год, он обнаружил, что у него есть ноги. И как только он твердо встал на них — добрался до входной двери и сообразил, как

Гедалья на велосипеде

можно ее открыть. Гедалья открыл дверь, вышел за порог и... побежал.

Так начались его путешествия. Мама часто теряла его из виду потому, что он перемещался быстрее ртути.

Однажды, когда Гедалье исполнилось пять лет, он ранним утром вышел из дома и исчез.

взрывчатки. Гедалья включил компьютеры, просмотрел информацию и тут же вынул блоки оперативной памяти, чтобы передать их в руки разведки. Тщательный осмотр помещений дал бесценные письменные свидетельства и компьютерные данные, разоблачающие деятельность палестинских властей: их причастность к организации террористических актов и непосредственную личную причастность и пособничество в деле убийства израильских граждан.

После событий в Рамалле Гедалья получил отпуск и провел два дня дома. В это время он проводил в последний путь одного из своих товарищей по оружию, приняв участие в похоронах на военном кладбище на горе Герцля. Затем он вернулся в Дженин и вступил в должность связного заместителя командира полка. Он знал, что эта должность сопряжена с большой опасностью. После восьмидневных боев почти без перерыва на сон и отдых истощенные бойцы почувствовали, что их возможности на пределе. Командир рассказал родителям Гедальи, что именно его улыбка, поддержка и доброе отношение, дали силы солдатам продвигаться вперед. Его находчивость в трудных ситуациях была очень полезной на всех этапах сражения. Он пал 27 нисана в День Героизма и Катастрофы. Гедалья был похоронен в Иерусалиме, на военном кладбище, на горе Герцля.

Гедальяу Гилель — происхождение этого имени

В псалмах царя Давида (48, 96, 145) содержится стих Гадоль А-шем у меулаэль меод ("Велик Б-г и прославлен очень"). 145 псалом продолжает: Вэ-ли-гдулато эйн хекер ("Его величие непостижимо").

Жизнь Гедальи была посвящена тому, чтобы познавать творение и искать пути к его Создателю. Он отличался возвышенностью и благородством, чувством собственного достоинства, неподдельной добротой, внимательностью и уважительным отношением ко всем, кого он встречал или с кем имел дело. Гедалья довел до совершенства исполнение заповеди "Любить своего ближнего как, самого себя". Он всегда был предельно осторожен в словах, чтобы не унизить или не обидеть собеседника, и никогда не высказывался против кого бы то ни было. Он преодолел природный инстинкт делать больно тем, кто сделал больно тебе, хотя в жизни было немало моментов, когда люди больно задевали его. До сих пор остается вопросом, откуда Гедалья черпал силы для постоянного самоконтроля, и выбора правильного, с точки зрения духовного человека, пути.

Во время семидневного траура один из родственников рассказал всем, откуда происходит имя Гедальяу Гилель: "Более ста лет назад в Польше, в городе Белосток, поселился один еврей-торговец. Он был учеником Хафец Хаима, известного раввина, который в своей книге *Шмират а-лашон* ("Как избежать злословия и клеветы") впервые изложил все правила, относящиеся к этой области закона. Этого купца прозвали именем его знаменитого учителя Белостоцкий Хафец Хаим, а его настоящим именем было Гедальяу Гилель".

Гедалья рос и вместе с ним рос круг его интересов.

Гедалья на отремонтированном мопеде

На Голанах, заинтересовавшись автомеханикой, Гедалья сам отремонтировал брошенный мопед и на нем, вместе с группой таких же увлеченных ребят, объехал заповедные места; научился спускаться по канату с отвесных скал.

Дитя своего времени, Гедалья увлекся вычислительной техникой. Его настойчивость и пылкий ум позволили быстро перейти с компьютерами на "ты". Несмотря на юный возраст он успешно занимался их ремонтом. По молодости лет, не имея водительских прав, Гедалье приходилось ездить на попутках, чтобы перевозить компьютеры, которые он ремонтировал. Он носил их, бережно держа под мышкой, один, а то и два.

Все тот же возраст не позволял вести дела с налоговым управлением и юный бизнесмен просил отца подписывать за него документы. Отец не мог заниматься финансовыми делами сына и Гедалье пришлось изучить и эту науку.

Перед призывом в армию Гедалья совершил путешествие по Украине вместе со своими родителями, которые находились там в качестве посланников Еврейского Агентства. Оттуда он поехал в США, чтобы встретиться со своими племянниками и поработать на фирме своего дяди. Он любил красоту и мощь окружающего его мира. В Америке было много перспектив для такого молодого человека, как Гедалья, и было очень соблазнительно поселиться там — начать учиться и работать.

Но Гедалья остался верен своей любви к Израилю и вернулся домой, чтобы служить в армии. Он сказал маме, что за границей скучал по Израилю каждую минуту. В стихах Гедальи нашли свое отражение его любовь к израильской природе, шуму водопадов на Голанских высотах, первозданной тишине и суровой

Мои "Голани" — победа духа

У Гедаля не было физических данных, чтобы стать боевым офицером. В его медицинской карте было записано "не в боевые части". Но он был человеком настойчивым и добился зачисления в Голани. Своим обеспокоенным родителям он объяснил: "Решительность духа побеждает слабость тела".

В это он верил и в соответствии с этим принципом воспитывал себя. И действительно, его дух позволил ему преодолеть те многочисленные трудности, с которыми он сталкивался. Как сержант срочной службы, на которого возложена подготовка новобранцев, Гедаля стремился сформировать будущих бойцов израильской армии. Как командир, назначенный на ответственную должность, он ставил перед собой цели и полностью посвящал себя их достижению, отдавая все свое время и все свои силы своим подчиненным.

Несмотря на то, что Гедаля был очень молодым командиром — всего 20 лет, он всегда выделялся и служил личным примером. Он никогда никого не унижал и не оскорблял, всегда подчеркивая свое уважение и доброе расположение к своим товарищам. В армии возникало много трудных моментов, когда Гедаля мог "навести порядок силой" и быстро добиться результатов. Он мог бы наказывать или пригрозить наказанием своевольному или нерасторопному солдату. Но Гедаля выбрал более трудный путь: твердость, настойчивость, терпение и уважение к новобранцам. Он подбадривал и исправлял ошибки тех, у кого не все получалось. Он старался повысить мотивацию и придать уверенность тем, у кого не получалось ничего, повторяя с ними урок или упражнение до тех пор, пока они не добивались успеха. Сам стараясь никогда не оскорблять никого из солдат, он и им не позволял высмеивать или оскорблять друг друга.

мать и сын

Находясь под впечатлением от величия пустыни, он написал стихи о кратере Рамон:

*В начале Б-г сотворил свету,
Все живое, растительность
И величественный город,
Беспокойное море и лязг орудия
И все, что таится в глубинах души,
За стеною страха,
И жестокий бег времени,
Которое никого не ждет.*

*К субботе, устав душою,
Он искал отдыха и покоя,
Он пошел и создал пустыню
Долгим медленным вздохом —
Плещину ее камней и тайну,
Сокрытую в ущельях гор,
Огромные просторы, которые освобождают
мою душу от всех оков,*

*И безмятежный покой
На дне прозрачного родника.*

*Встав, подобно старцу,
Завернувшись в шалит,
Он посмотрел на Свое творение,
И удовлетворение наполнило Его сердце:
«Это именно то, что Я хотел».*

Формирование характера Гедальи

Каждому ребенку полагается счастливое беззаботное детство, время, наполненное занятиями, которые пробуждают интерес и впоследствии помогают найти свой путь в жизни. У Гедальи было все это. Но чувствуя бег времени, он взвалил на свои плечи тяжелый груз: изучение школьной программы он сделал интенсивным и изучал предметы по сокращенной программе, самостоятельно готовясь к приемным экзаменам в старшие классы.

С раннего возраста он проявлял особое внимание к людям с ограниченными умственными и физическими возможностями. Он очень страдал, видя одиночество своей умственно отсталой сестры. Одна из попыток помочь ей увлекла Гедалью в мир технологии. Ему было около 10 лет, и он обнаружил, что может соединить домашние телефоны, подключив их к одному выходу. Набрал домашний номер, он вешал трубку, а затем поднимал трубки обоих телефонов. Он побежал с телефонным аппаратом в свою комнату, заперся там, набрал номер и услышал, как зазвонил телефон в соседней комнате. Через маму он попросил сестру поднять трубку и стал разговаривать с ней. Изменив свой голос, он выдал себя за Мерав, девочку, с которой сестра познакомилась в однодневном лагере. С этого дня он часто развлекал свою сестру, чтобы облегчить ее страдания от одиночества. Эти беседы иногда длились около часа. Так продолжалось целый год изо дня в день, пока у нее не появились частные учителя, которые занимались с ней в послеобеденное время.

Даже во время своей солдатской службы Гедалья продолжал искать возможность помочь сестре. Он разработал подробный план, как ее поддержать в то время, когда родители будут в преклонном возрасте. Он обсуждал этот план со своим другом, взяв с него слово, что тот не будет разглашать его. Только после его гибели, во время шива ("семи траурных дней") семья узнала о планах Гедальи.

Гедалья — спортсмен, поэт, писатель и композитор, техник-самоучка по компьютерной технике и программист

Гедалья овладел техникой быстрого чтения и "глотал" книги. Его двуязычная библиотека на иврите и английском служит свидетельством попытки обрести максимальный кругозор и расширить свои знания в области физики, философии, поэзии и художественной литературы, естественных наук, истории, изящных искусств, музыки, а также в области компьютеров (на университетском уровне). Гедалья тяжело работал, чтобы достичь успехов в спорте, в литературе (стихи и короткие рассказы) и музыке. Он начал играть на пианино, когда ему было 18 лет, сочиняя очень красивые, короткие пьесы и разучивал музыкальные произведения одно за другим.

На курсах предармейской подготовки для будущих офицеров и в "Голани"

В то время, как родители Гедальи работали посланниками Еврейского Агентства на Украине, Гедалья начал курс предармейской подготовки в рамках семинара "Мзайан Барух" в Верхней Галилее. Вместе с руководителями он выбирал темы, которые войдут в учебный план, предназначенный стать моделью для будущих семинаров. И после призыва в армию Гедалья поддерживал связь с участниками следующих семинаров.

В том году он познакомился со многими своими сверстниками со всего Израиля, которые принимали участие в подобных семинарах, и у него появилось много новых друзей. Многие из них пришли проводить его в последний путь, навещали его родных во время шива и продолжают звонить и бывать у его родителей.

О своем участии в организации семинаров Гедалья не любил рассказывать так же, как и о других событиях своей жизни. О своем влиянии на сверстников Гедалье мешали говорить скромность, застенчивость и чувство собственного достоинства. За свою короткую жизнь он обрел много верных друзей, которые появлялись у него на каждом шагу.

После годичного курса предармейской подготовки он выбрал службу в "Голани" — пехотной части Армии Оборона Израиля. Он отказался от престижной и безопасной должности в подразделении обеспечения армейских компьютеров, потому что внутреннее чувство подсказывало ему, что в "Голани" он сможет принести наибольшую пользу.

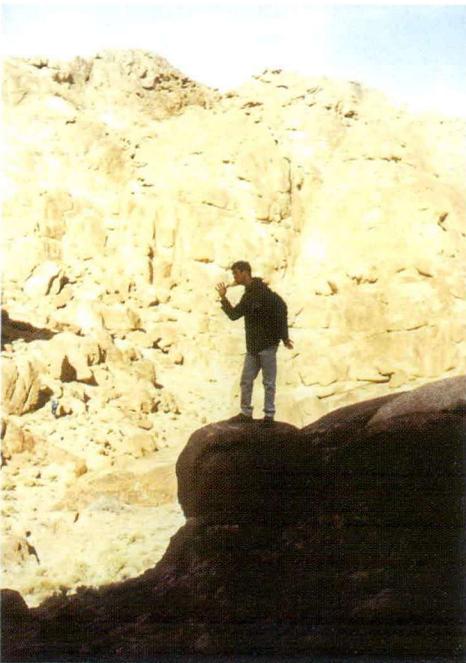

Гедалья на открытии курсов предармейской подготовки для будущих офицеров в Верхней Галилее

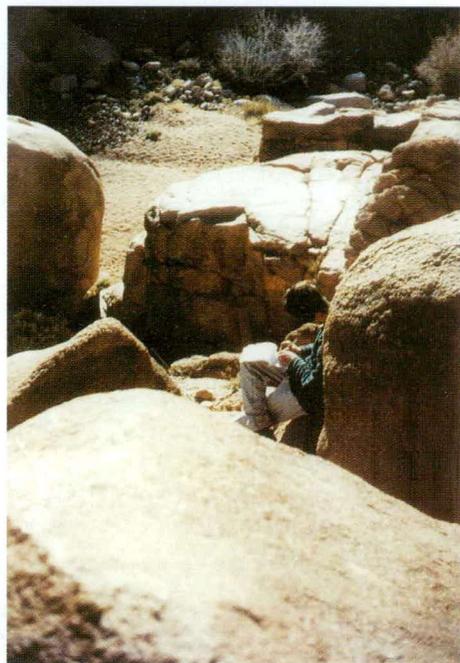

Гедалья в Севастопольском порту (Крым)

красоте израильской пустыни и степей. Гедалья и его близкие друзья регулярно совершали вылазки в Синайскую пустыню, путешествовали по Иудейской пустыне и кратеру Рамон в Негеве. В его рюкзаке всегда был блокнот и ручка, иногда он, выбрав красивое место, садился и записывал свои мысли и стихи.

Голос в тишине пустыни

Стихи слагаются в сердце пустыне Синай.

На похоронах несколько сержантов подошли к отцу Гедальи и рассказали ему, что свою первую армейскую подготовку проходили под началом Гедальи, а теперь сами обучают новобранцев, что многое выучили на его личном примере и еще при его жизни решили следовать методам Гедальи, обратив особое внимание на то, чтобы воздерживаться от бранных слов и стараться не унижать достоинство солдат.

В последний месяц армейской службы на Гедалью были возложена обязанность налаживания контактов с потенциальными призывниками. Вместе с целым штатом помощников Гедалья организовывал встречи с учащимися старших классов с целью познакомить их с особенностями службы в разных частях Армии Обороны Израиля. Инициатива Гедальи необыкновенно подняла престиж "Голани" в глазах призывников.

На окраинах Дженина

*Последнее задание — кампания "Защитная стена"
Апрель 2002*

Операция "Защитная стена" началась на пасхальной неделе. В это время Гедалья находился дома в увольнительном отпуске. Узнав, что "Голани" готовятся войти в Рамаллу, он досрочно вернулся в свою часть. Он был в передовых частях, которые прорвались в Мукату (Штаб палестинской автономии). Увидев, что солдаты собираются заложить взрывчатку под бронированную дверь, ведущую во внутренние помещения, Гедалья побежал в подвал, где был расположен центр оперативной связи штаба палестинский автономии. Быстро просмотрев ящики столов, он нашел ключи. В результате служебные помещения были открыты без

Гедалья на Мертвом море.

Стояла жара — детские площадки были пусты. Никто из друзей не видел его, и родители весь день тщетно искали его по всему городу. Гедалья появился сам на заходе солнца — усталый и счастливый. “Где ты был? Ты ничего не ел и не пил в такой день ?!” — забеспокоилась перепуганная мама.

Ответ Гедальи был коротким: “Мам, во всех городских садах есть фонтанчики для питья. Все было прекрасно!”

По его мнению вопрос был исчерпан и маленький Гедалья не сказал больше ни слова о том, как он провел день.

Гедалья трубит в шофар

Гедалья, вне всякого сомнения, был достойным духовным наследником того, кто носил это имя до него. Вот, что можно рассказать о Гедалье, как о человеке, еврее, гражданине Израиля. Да будет память о нем благословением и источником сил для всех.

Симха и Пнина Мелик

“СЕМЬЯ ВОЕННЫХ”

Симха и сыновья

улыбку и радость общения, и был для каждого поддержкой в трудную минуту. Где бы не появлялся и чем бы не занимался Гедалья, круг его друзей непременно рос.

Стараясь понять каждого человека, Гедалья раскрывал лучшее в тех людях, с кем общался и дружил. Не дай Б-г обидеть человека словом. Деликатность и высокий самоконтроль удерживали его в стороне от сплетен и слухов, от грубости и злословия.

Гедалья сумел придать смысл своей жизни и многого достиг прежде, чем оставил этот мир за два месяца до дня своего рождения.

Когда кто-то спросил заместителя командира полка, почему он выбрал Гедалью на должность связиста, он ответил: "Когда я встретил его, меня подкупила его чистосердечность". Он говорил, что Гедалья был первым радистом, которому ничего не нужно было объяснять. Он никогда не говорил ему, что делать и какие у него обязанности. Гедалья сам знал это. Во время последнего дня боев командир бегал взад и вперед вверх и вниз по лестнице, направляя огонь танков то на одну, то на другую часть здания, в котором были обнаружены огневые точки террористов. Гедалья наблюдал за его действиями и в конце концов сказал: "Командир, вы поступаете неумно". Офицер оторопел и спросил его: "Почему?" — "Командир, я в вашем распоряжении. Я буду координировать огонь с одной стороны здания, а вы с другой". — "Ты прав", — и они продолжили вести бой. "Только Гедалья мог разговаривать со мной так", — сказал командир.

Другой пример оригинального мышления Гедальи в трудной ситуации. Их обстреливали, и любой, кто встал бы, чтобы определить огневые точки, тут же был бы убит. Гедалья нашел осколок зеркала, лег на пол под окном и поворачивал его над головой так, чтобы увидеть, откуда стреляют. В какой-то момент он обнаружил дом, из которого вели обстрел. Гедалья попросил разрешения ответить огнем и получил отказ. Офицер объяснил ему, что в соседнем здании находится арабская семья, которую еще не успели эвакуировать, и они не могут подвергать опасности гражданское население.

Итамар, ближайший друг детства Гедальи, который практически вырос в доме Пнины и Симхи, пришел в первый день траура. Он служил на горе Дов, на ливанской границе. Он поздно получил известие о том, что произошло, потому что весь день они лежали в окопах, укрываясь от тысячи артиллерийских снарядов, которые были выпущены с ливанской территории. Они не могли ответить огнем, потому что террористы стреляли из ливанских деревень. Ответный огонь привел бы к жертвам среди гражданского населения Ливана. Израиль подвергает опасности своих солдат, защищая арабское население. Мир должен знать об этом. И не потому что это что-то изменит... Итамар был подавлен гибелью Гедальи и не мог говорить. Он молча просидел несколько часов.

Командир батальона сказал, что среди гражданского населения было мало убитых. Арабов призвали покинуть свои дома и идти в мечеть или школу, где они смогут найти убежище и получить еду и питье. Действительно на фотографиях, сделанных Гедальей во время боя, виден солдат с громкоговорителем, который обращается к людям через открытое окно, а также семья с детьми, переносящая свои вещи в простынях, которая переходит улицу, направляясь в убежище. Командиру были известны три конкретных случая, когда погибли гражданские лица. Некоторые террористы были захвачены живыми, другие были убиты во время боя (многие из них были нака-

разрушили семейный порядок Меликов...

Впереди нас ждёт бессонная ночь, а назавтра — похороны. Вторые за прошедшую неделю. Нет никаких сил. Откуда их можно черпать?

Ответ раскрывается не сразу. Но он очевиден — от таких людей, как Симха и Пнина Мелик.

Шломо Нееман

Брошюра, которую вы держите в руках, написана двумя родителями, потерявшими сына. Они отдали его еврейскому народу во имя будущего внуков и правнуков. Симха предложил перевести и издать эту брошюру, напечатанную ранее на английском и иврите. Мы сочли это за великую честь.

Коллектив Мидраши скорбит вместе с семьёй Мелик, вместе с семьёй Рашаль, вместе со всем народом. Но цель этой брошюры — не беспомощная скорбь, а поиск сил, скрытых в еврейской душе. Сил, ведущих к возрождению народа Израиля на Земле Израиля согласно Торе Израиля.

«Мидраша Ционит»

Адрес: 04116, г. Киев, ул. Старокиевская, 10
ЕА «Сохнут-Украина»
Тел.: (044) 230-04-61, 230-04-62
E-mail: midrasha@jazo.org.il
Интернет-сайт: www.midrasha.net

Мы потеряли 13 солдат в Дженине в тот день, когда был убит Гедалья.

Мне очень тяжело писать заключительную часть письма. Я приступаю к ней со слезами на глазах. Бои были очень тяжелыми. За день до того, как пал Гедалья, в помещение, где он находился, принесли носилки с телами двух убитых солдат. Он сразу побежал помочь и неожиданно для всех закричал: "Это Матаниья!" — и разрыдался. Матаниья был его лучшим другом. Командир хлопнул его по плечу и велел успокоиться, сказав: "Для плача время будет завтра". Немного погодя Гедалья узнал, что второй убитый солдат был его близким школьным другом.

Нам показали карту дома, где был убит Гедалья. Он осознавал опасность и даже предупредил о ней одного из солдат, велел ему держаться подальше от окна. Каким-то образом снайперская пуля попала в его гранату, и она взорвалась. Командир был возле него через минуту. Гедалья лежал лицом вниз — он был мертв. Врач, который осматривал его тело, сказал, что смерть наступила мгновенно. Его фотокамера была найдена в комнате и командир принес ее в дом Гедальи, когда пришел навестить его родителей. На пленке были уникальные кадры, сделанные во время боев в Дженине.

В последний раз я видела Гедалью на семейном пикнике в дни Песаха в кибуце, где живет его брат. Он был с нами всего несколько минут, так как торопился на похороны солдата, убитого в Рамалле. Я крепко обняла его и сказала: "Мальчик, береги себя!" Затем он ушел. Я надеюсь, что он знал, как я любила его. Да будет память о нем благословенна для всего Израиля.

Перл Скольник

Поздним вечером 9 апреля я с друзьями ехал в машине по пустынным улицам Йерушалаима. Это был конец тяжёлого дня.

Долгая поездка в мошав Херев Лаэт, целью которой было навестить друга и сослуживца Исраэля Рашаля, сидевшего *шива* (семь траурных дней). Его жена — Ирит погибла неделю назад в зверском террористическом акте в Натании в ночь пасхального седера.

В подавленном настроении слушаем сводку новостей... Радио принесло известие о гибели 13 солдат в ходе боев в Дженине.

Между первым сообщением о гибели граждан Израиля до того, как бывают названы имена, всегда проходят часы. СМИ ждут, пока будут оповещены все близкие павших, дабы те не услышали страшной вести по радио.

В такие часы все звонят всем, желая узнать, все ли в порядке у знакомых, и боясь услышать, что порядок нарушен навсегда. Имена всех погибших утром солдат еще не известны. Я уже обзвонил знакомых — вроде, все целы.

После десяти вечера сообщают, что в Дженине погиб ещё один солдат.

Едем с друзьями. Они тоже связаны с работой в Украине: Исраэль Ткач, посланник Сохнута по алие в

Последнее обращение к сыну.

Дорогой сын Гедальяу Гилель!

Ты всегда был светом в нашем доме. Нам будет так не хватать тебя. Твоего спокойствия, уравновешенности, чувства юмора и удивительной вежливости.

Для тебя каждый был важен, каждый, кто знал тебя, считал, что он твой лучший друг. Так это и было. Каждому человеку ты отдавал частицу себя и оказывал такое внимание и уважение, которое мог проявить только человек с таким чистым сердцем и с такой любовью к людям, как ты.

Ты полностью выполнил заповедь "Возлюби ближнего своего, как самого себя"

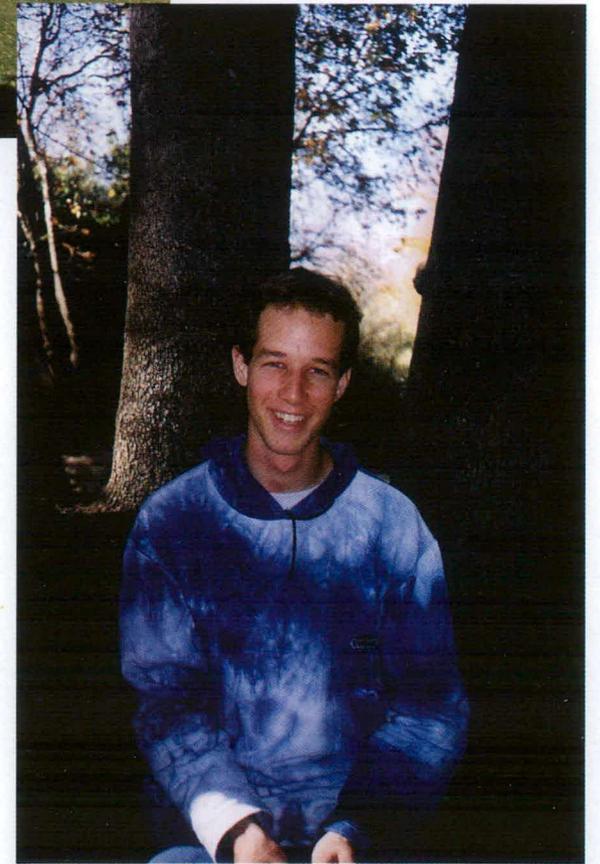
Твои друзья очень нуждаются в поддержке, и мы пытаемся убедить их, что ты не ушел далеко и что сияние твоего лица никогда не будет забыто.

Дорогой сын! Скоро придет избавление, и все молодые люди, отдавшие жизнь за Израиль, вернутся к нам — большая и святая армия.

Вера не ослабевает.

Вера, молитва и надежда на Б-га.

Папа и мама

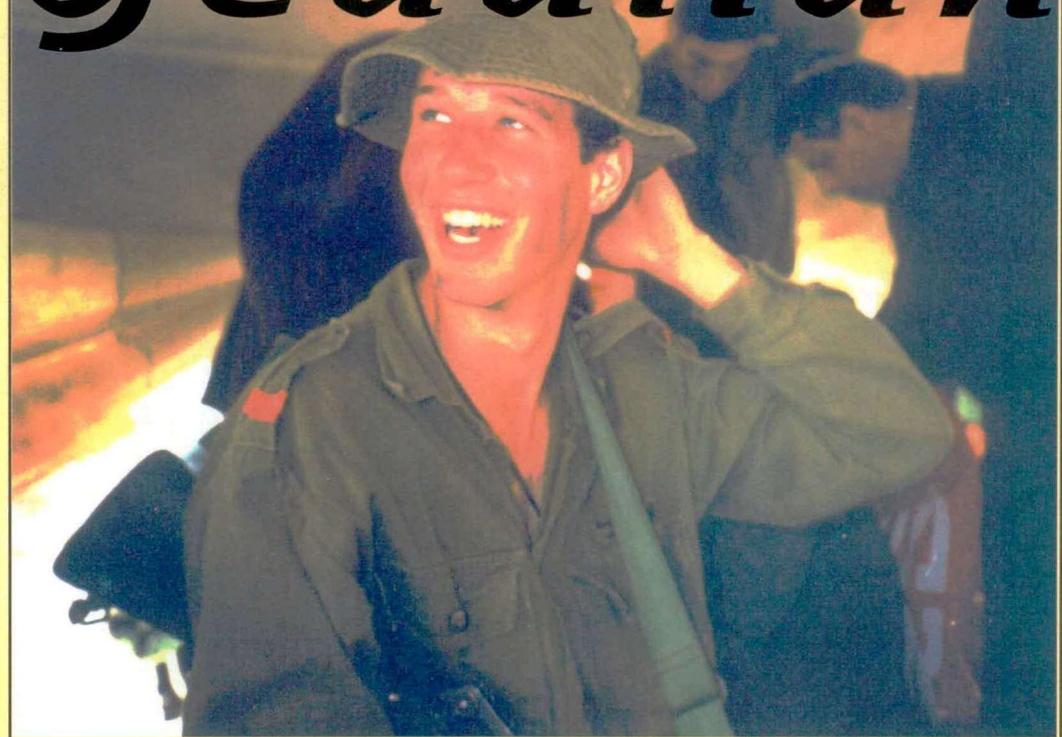
"Человек - подобен дереву полевому" (Дварим, 20:19)

From the refugee camp in Jenin to the town of Alfta
"My beloved is gone down to his garden"
(Song of Songs 6)

Bs"D

Staff Sergeant Gedaliahu Hillel Mellick (HY"D)

Gedaliah

The smile

On 29 Sivan 5740 (June 13 1980)

Gedaliah was born and brought up in Kiryat Arba -Hebron

He went to high school in Hispin in the Golan Heights.

Gedaliah attended the Upper Galilee Pre-Army Leadership Seminar 1998-9,

Gedaliah volunteered for "Golani Project", and in November 1999 enlisted in the Golani Regiment, 51st Brigade. He served as a trainer of recruits, a recruit center spokesman, and also

as the radio man of the Deputy Brigade Commander in the advance forces.

He was killed in action in Jenin on Holocaust Remembrance Day

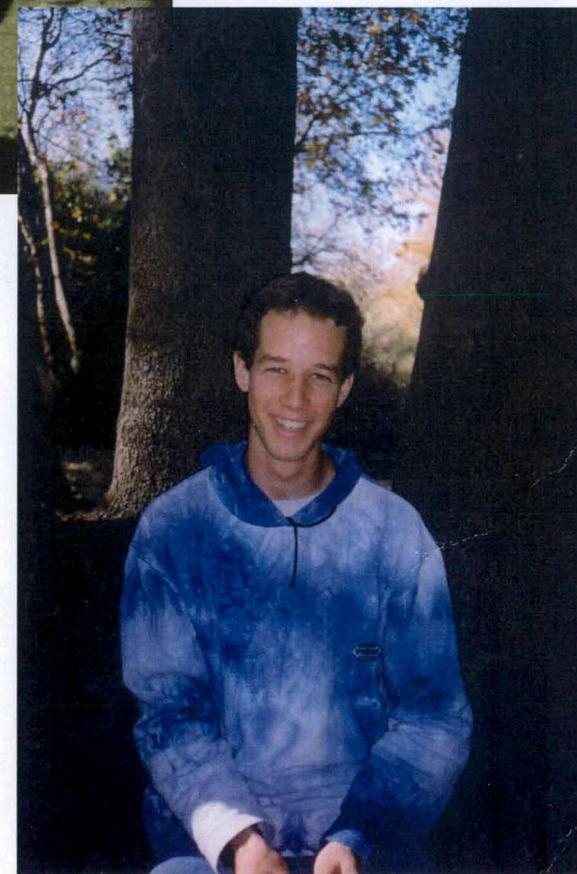
in the "SHIELD OF DEFENSE" Campaign.

27 Nissan 5762 (April 9, 2002)

HaShem Yikom Damo

Purity of heart

"Man is as The Tree in The Field" (Deut. 21:19)

YAD GEDALIAH — A MEMORIAL TO GEDALIAH'S IDEALS AND TO THE WAY HE LIVED.

Gedaliah's family and friends have set up the YAD GEDALIAH Memorial Fund, which is a non-profit foundation without salaried employees, which channels funds to support those needs in Israel which were close to Gedaliah's heart.

YAD GEDALIAH is committed to support and expand sheltered housing for the disabled, for battered children or orphans

YAD GEDALIAH donates books on Jewish subjects to youth centers and to soldiers
YAD GEDALIAH members are preparing nature treks for underprivileged and disabled youth on a one-on-one guide basis.

YAD GEDALIAH is preparing educational material on Jewish subjects in English, Russian, and in Hebrew

YAD GEDALIAH members visit bereaved families, offering emotional and other support.

YAD GEDALIAH is supporting the planting of olive groves and other trees.
A Pedagogic and Judaic Studies Center has been inaugurated in Gedaliah's name in Tashkent.

YAD GEDALIAH is in contact with three other pedagogic and Judaic study centers opened and named for Gedaliah in the Former Soviet Union.

YAD GEDALIAH distributes food coupons to soldiers for their impoverished families who depend on them for their livelihood.

YAD GEDALIAH is preparing to donate a mobile synagogue for the IDF

YAD GEDALIAH is current evaluating the setting up of a Therapeutic Center for victims of terror disabled over the last several years.

If you wish to join us in any of these projects, contact us for specific details.

YAD GEDALIAH
c/o Simcha and Penina Mellick
Gat 13, Kiryat Moshe
Jerusalem ISRAEL 96103

Telephone: 972-2-6510938
or email to:
simcham1@netvision.net.il
yadgedaliah@yahoo.com

GEDALIAH – A FRIEND TO ALL HE MET, AN ORIGINAL AND INDEPENDENT THINKER AND DOER

Gedaliah was a very modest, private person who would never talk about himself. He had an immense love of people and of life. He had the knack of connecting with everyone he met, showing genuine interest and appreciation and building meaningful and lasting relationships. He had great patience, showing love and respect for the disabled, the elderly, and even for little children and babies to whom he was their favorite "uncle". His card tricks entertained small children. Having learned to dance at weddings with a burning cone of fire balanced on his nose, he later added expertise in Brazilian Capuera dancing to the vast delight of his friends.

Self-disciplined and self-taught in many and varied subjects, Gedaliah would study and plan out everything he wished to accomplish. Showing a strong feeling for time, he thought it sinful to waste even a minute of one's day. He would never lie down without a book in his hand, so that he could read "one more page" before his eyes would close.

Gedaliah was good at listening — even before the advent of cell phones.

Gedaliah's smile was huge and genuine. He was good at listening to people and gave a gift of joy and encouragement to everyone. He drew scores of people from all walks of life into his circle of friends. He understood people perfectly and could bring out the best in all he met. And his most extraordinary quality was extreme care in his speech. He guarded himself against anything negative - gossip, slander, tale-bearing, or vulgarity.

He put into his short life an intensive and impressive volume of purpose and achievement before leaving this world, just two months before his 22nd birthday.

for. Scores of Israeli citizens have been maimed or murdered at the hand of the Jenin terrorists. Hundreds of stolen Israeli cars were found in Jenin, which the army had towed back to Israel.

There were three fronts: the heaviest fighting was carried out mainly by Gedalya's unit. Buildings that had been booby-trapped had to be destroyed. Gedalya actually took one picture of a boobytrapped building with wires coming out of the explosives hidden on its roof. The commander said that every square meter of the camp was boobytrapped -- windows, doors, basements, roofs, trees, sewers, terrorists' bodies in buildings, sidewalks, streets.

At one stage Gedalya saw a terrorist laying an explosive charge in the street but was told not to shoot him because they were afraid the building next to him would explode and there were still people in the neighboring building. The Commander told us they fought slowly, building by building, so there would be minimal danger to civilians. The inevitable result is higher casualties among the soldiers.

We lost 15 soldiers in Jenin on the day Gedalya was killed. The next paragraph is the most difficult for me to write, and I write with tears. The fighting was very difficult. The day before Gedalya was killed, two dead soldiers were brought by stretcher to where Gedalya was. He quickly ran to help carry the stretchers and all of a sudden shouted "It's Matanya!" and broke down crying. Matanya had been his best friend. The Commander quickly slapped Gedalya and told him to stop crying, that "tomorrow there will be time to mourn." Gedalya then learned that the other soldier killed was his other good friend from school.

We saw the map of the house where Gedalya was killed. He was aware of the dangers and even warned a soldier to stay away from the window. Somehow, apparently a sniper bullet hit his grenade, which exploded. The Commanders got to him within a minute. He was lying on his stomach, but he was gone. The doctor who examined Gedalya told my Yossi that Gedalya was killed instantly. His camera was found in the room and the Commander brought it to the house when he visited. It contained very rare pictures of the very few that exist of the fighting in Jenin.

I last saw Gedalya when we had our yearly family picnic on Passover weekday at his brother's kibbutz. He could only stay for a few minutes, while on his way to the funeral of a soldier killed in Ramallah. I gave him a big bearhug, and said "son, take care of yourself" and then he was gone. I hope he knew how much I loved him. May his memory be a blessing for all of Israel.

Pearl Skolnik

Gedaliah blowing the shofar

THE WANDERING SPIRIT — LOVE OF G-D'S CREATION

By the age of one year, Gedaliah had discovered his legs. He stood up and as soon as he also figured out how to open the front door of the apartment, he was outside and running. Thus began his wanderings in nature. His mother would lose sight of him now and then because Gedaliah was quicker than mercury.

Once, when he was five years old, he left home very early in the morning, returning only at sunset. His parents had futilely searched the entire town for him most of the day. Not one friend had seen him. The playgrounds had been empty because of the exceptionally hot weather. At last Gedaliah appeared, tired and happy. "Where were you? You ate and drank nothing on such a hot day?" Gedaliah's answer was of the briefest: "Mom, there are water sprinkler faucets everywhere in the public gardens. Everything was fine." As far as he was concerned, the subject was closed, and he had not one word to say about what he had done all day.

Excerpts from a letter written by Gedaliah's Aunt Pearl to family and friends abroad
Gedaliah, Oh Gedaliah!

Monday, April 15, 2002 2:05 PM

Where does one start? How do you get your thoughts together to make order of the stories told about Gedalya? I know I have to do it for those who knew and loved him, and for those who did not have the z'chut — the privilege - to know him.

Stories that stay in my mind about Gedalya...

The first day of the shiva some of his former soldiers came and told us that Gedalya never allowed them to speak badly of anyone, to complain against anyone, nor to embarrass or demean anyone; he taught them to treat everyone, enemy and friend alike, with respect. He was very consistent in this and the soldiers said that when they became officers they continued this with their own soldiers in their platoon, as well as with Arabs with whom they came into contact in the context of the war.

Gedalya in answer to a question described himself as a "humane soldier." Others also described him as the "enlightened occupier." During the fighting in Jenin he had candies in his pocket and whenever he came across children he gave them candies to calm them down so they would not be afraid of the Israeli soldiers.

When we looked at pictures that Gedalya took of the fighting, the battalian commander pointed out a building and said this is the "cake building." Four houses before Gedalya was killed he came across a family with five children huddling in a room, scared to death. The family expected the soldiers would execute them. Gedaliah pulled out a cake he had put in his bullet-proof vest and gave it to the mother of the children. It was then possible to get them to cooperate and vacate the building. Gedaliah had been saving the cake for his soldiers.

During the week long fighting, day and night, a comrade described how the soldiers were falling exhausted to sleep on the bare floor. Gedalya continued to run around finding blankets, pillows and a mattress, which he rolled under the commander so he could sleep comfortably. Only then did he rest.

Everyone who spoke of Gedalya described a calm, collected, responsible person, always giving to others. Always smiling. Easy to love, his commander said. Always organizing, worrying, arranging everything. They knew they could count on him. He was curious about everything. Always learning, never standing still. He always worried about having sufficient food supplies for his soldiers.

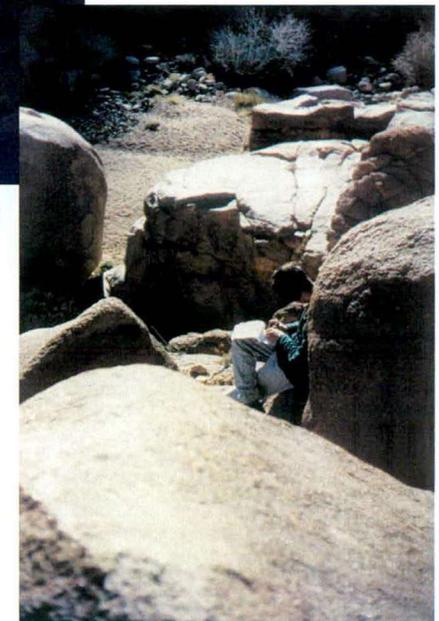
During the last week of fighting the soldiers told about how they finished eating and wanted to leave behind the leftover food. Gedalya said "just because it is free, you think you can waste it?" He wouldn't leave til he stuffed a loaf in one soldier's vest, a can of preserves in another's pocket, whatever he had until it was all distributed. There was a bottle of jam left over with no room in any soldier's pockets or vest, so he quickly stowed it away in his vest. Two days later when they ran out of food, he smiled and triumphantly pulled out the jam. The soldiers smiled at the memory.

Before going to the army, Gedaliah toured the Ukraine with his parents, who were there as emissaries of the Jewish Agency. Gedaliah continued to the USA, to meet cousins and work in his uncle's business. He enjoyed the beauty and the power of the world he saw. America offered a wealth of opportunity to a young man like Gedaliah, and he was tempted to settle there to study and work.

But Gedaliah remained faithful to his profound love of Israel, and came home to go to the army. He told his mom he had missed Israel every minute he was away. Gedaliah's poetry reflects his love of Israel's natural landscapes, the rush of waterfalls in the Golan Heights, the pristine silence and awesome beauty of Israel's desert and wilderness. Gedaliah and his close friends used to regularly go off to the Sinai Desert, the Judean Wilderness, and the Negev's Makhtesh Ramon (Ramon Crater). There was always a pen and writing pad in Gedaliah's backpack, and he would often just plunk down in a beautiful spot and write his thoughts and his poems.

The voice of the desert is in its silence

Writing his poems, in the heart of the Sinai desert

THE LAST ASSIGNMENT — ISRAEL'S SHIELD OF DEFENSE CAMPAIGN
April 2002

The Defensive Shield war began during the week of Passover. Gedaliah was at that time on home leave. When Gedaliah found out that Golani was preparing to enter Ramallah, he volunteered to go in with them. He was in the advance force that broke in to the Mukata (Palestinian Authority Headquarters). While the soldiers ran to prepare explosives to break down the superlock iron doors to the inner offices, Gedaliah ran to the basement where the Palestinian communications operational headquarters were located. A quick search through the drawers - and the keys were in his hand. The result was that the offices were opened without the use of explosives. Gedaliah opened the computers, saw the information on the screens, and immediately removed the computer hard discs to hand over to Intelligence. A careful search in the offices produced invaluable records and files disclosing the Palestinian Authority's commitment to terror and their head's personal involvement in promoting murder of Israeli citizens.

After the events in Ramallah, Gedaliah spent two days resting at home. He attended the funeral at Mt. Herzl of a fellow soldier who had fallen in his unit, and then he left for Jenin where he again served as radio man to the second in command. He knew that his job was dangerous. After eight days' fighting, with almost no sleep or rest, the exhausted fighting men felt they could not go on. The commander told his parents that it was Gedaliah, and his smile and reassurances and kindness that kept the men going. His innovations to solve difficult problems were extremely helpful at each stage of the battles. He fell on Tuesday, 27 Nissan, on Holocaust and Partisan Heros' Memorial Day. Gedaliah was buried in Jerusalem in the Mount Herzl Military Cemetery.

GEDALIAHU HILLEL — THE SOURCE OF HIS LONG NAME
King David's Psalms (48, 96 and 145) contain the verse "Gadol HaShem uMehulal me'od" (Great is the Lord, and of highest praise). Psalm 145 continues with "ve-ligdulato ein heker" (His greatness is beyond mankind's ability to fathom).

In his lifetime, Gedaliah was committed to an unremitting exploration of Creation, and a search to reach out to his Creator. Gedaliah had an extraordinary character — tall and princely, he had genuine kindness, consideration, and appreciation for everyone he met and dealt with. He had brought to perfection his desire to "love thy fellow man as thyself". He was extremely careful to never humiliate or insult anyone, and he was never willing to speak against anyone. He overcame the natural desire to hurt those who hurt him, and there were such moments where people hurt him. Where did Gedaliah get this wondrous self-discipline, such a great spiritual strength to always behave in this way?

While the family was sitting "Shiva", a relative arrived and told the family the source of the name Gedaliahu Hillel. Over a hundred years ago, a Jewish merchant settled in Bialystok, Poland. He was a disciple of the famous Hafetz Haim, the great rabbi of Israel who expounded in his books *Shmirat HaLashon* (rules to avoid all gossip and evil words) and the commandment to love and respect one's fellow man. That man was nicknamed the "Hafetz Haim of Bialystok." His real name was Gedaliahu Hillel.

From the earliest age he showed a special thoughtfulness for disabled persons. He suffered much heartache from seeing his mentally disabled sister's loneliness. One experience to help her launched Gedaliah into the world of technology. He was then about ten years old. He discovered that he could create an intercom by hooking up two telephones to the same outlet, dial the home number and hang up, and then pick them both up. Running with the mobile phone to his room, he locked himself in there. He dialed so that the phone in the next room would ring. He had asked mom to tell his sister to pick up the ringing phone, and then the "conversation" began. Pretending to be Meirav, a girl his sister met at a day camp, Gedaliah, disguising his voice, would entertain his sister every day, to relieve her isolation and boredom. For over a year, Gedaliah continued to call his sister every day to entertain her, until more private teachers were found able to help her in the afternoon hours.

Even during his army service, Gedaliah continued to search for ways to help his sister. He laid careful plans for her support when his parents would grow old. He had discussed his plans with a friend, whom he had sworn to secrecy. During the Shiva, the family learned of Gedaliah's plans.

GEDALIAH, THE SPORTSMAN, POET, WRITER, MUSICIAN AND COMPOSER, THE SELF-TAUGHT COMPUTER TECHNICIAN AND PROGRAMMER
Gedaliah learned to speed-read, and devoured books. His personal library offers an indication of the extent of his efforts to improve his mind, in physics, philosophy, poetry and fine literature, natural science, history, art forms, music, as well as college-level computer sciences in both Hebrew and English. Gedaliah worked hard to achieve in sports, literary composition (poetry and short stories), and music. He began to play piano at the age of 18, composing a particularly beautiful, short piece and mastering musical works, one after another.

UPPER GALILEE PRE-ARMY LEADERSHIP TRAINING SEMINAR AND THE GOLANI INFANTRY

While Gedaliah's parents were working as emissaries of the Jewish Agency in the Ukraine, Gedaliah attended the pre-army leadership training seminar at Ma'ayan Barukh in the Upper Galilee. He helped set up educational themes that would serve as a model for future seminars. Even while in the army, Gedaliah maintained contact with the new classes.

That year, he met young adults like himself from all over Israel, who went to similar seminars, and made among them many close friends. Scores of these young people came to the funeral and to the Shiva house, and continue to call and visit his parents.

As with all other aspects of his life, Gedaliah's modesty and quiet, princely bearing, precluded his ever speaking about himself, or of the influence he had on other people his age. In his short lifetime, he made many devoted friends, from all walks of life.

After his year of studies in the leadership course, Gedaliah volunteered for Golani, the

IDF's tough infantry unit. He had turned down a position in the army's prestigious computer division, because he felt his most important contribution would be made in "Golani."

Gedaliah on a panel at the Upper Galilee Leadership Seminar opening

MY GOLANI — THE CONQUEST OF THE SPIRIT OVER ALL

Gedaliah was not really built to be a tough, front line infantryman. He had a medical problem which effectively cancelled out any "front line fighting", but Gedaliah was determined, and got in. He explained to his concerned parents that "determination of the spirit wins over all frailty of the body."

Thus he believed, thus he disciplined himself, and thus his spirit won over the many difficulties he faced. As a staff sergeant in charge of recruits, Gedaliah fulfilled his goal to teach and shape Israel's soldiers. He rose to the challenges and gave entirely of himself to his men, and to his position as a commander.

As a young commander, just 20 years old, Gedaliah's special personality came to the fore. He had never humiliated or beaten anyone down, treating his fellow man with respect and sympathy. In the army, there were difficult moments where Gedaliah could have "laid down the law with a strong fist" and quickly gotten results. He could have punished or threatened a bad or uncooperative soldier. Instead, Gedaliah chose the harder way — he used a firm, but patient and respectful approach to his recruits. He gave personal encouragement and reassurance to the weaker achievers. He raised the motivation and self-confidence of those who were constantly failing, "seeing it through" with them until they succeeded. He was careful to never offend any soldier, nor did he let others jeer or offend one another.

mother and son

At the funeral, a number of sergeants approached Gedaliah's father. They told him that they had been Gedaliah's recruits, and they themselves were now commanders of recruits. They had learned from his example, and already in his lifetime they had decided to make every effort to follow Gedaliah's methods, to refrain from foul language, and to exercise utmost care to preserve the dignity of every soldier in their charge.

In the last year of his army service, Gedaliah became a spokesman for Golani at the main recruitment base. Together with a staff of helpers, Gedaliah initiated a fresh approach to addressing high school visitors, who came to hear about all the units in Zahal. Golani's innovative presentation raised Golani's recruitment significantly.

on the outskirts of Jenin

At every opportunity, Gedaliah and his close friends went trekking in the wilderness of the Negev and Sinai. He wrote a poem about the Ramon Crater:

In the beginning, G-d created the tumultuous multitude,
The living things, the plant world, and the big city
The restless sea, and clang of war
And all that is buried deep inside, behind a wall of fear,
And the cruel passage of time, which waits for no one.

(Towards) the Sabbath, tired in soul, He searched for tranquil rest
He went and created the desert, in one long, slow breath-
The silence of its stones and the mystery lying between the hills
The great expanse which releases my soul from its confinement
And the serene peace of a pool tucked away in a hidden corner.

Standing like an Old Man, in an ancient Robe,
He looked out over this creation
Satisfied at heart,
"This is just what I had intended."

GEDALIAH'S CHARACTER DEVELOPMENT

Every child deserves a happy and innocent childhood, together with studies to give interest and direction. Gedaliah, from the earliest age took on, in addition to all this, really heavy assignments. Always aware of the passage of time, Gedaliah intensified and abbreviated his formal studies, taking his high school matriculation exams on his own.

Our Gedaliah surely carried on the spiritual heritage of this name. So much could be told about Gedaliah as a person, as a Jew, as an Israeli. May his memory be a blessing and an inspiration to all.

Simcha and Penina Mellick

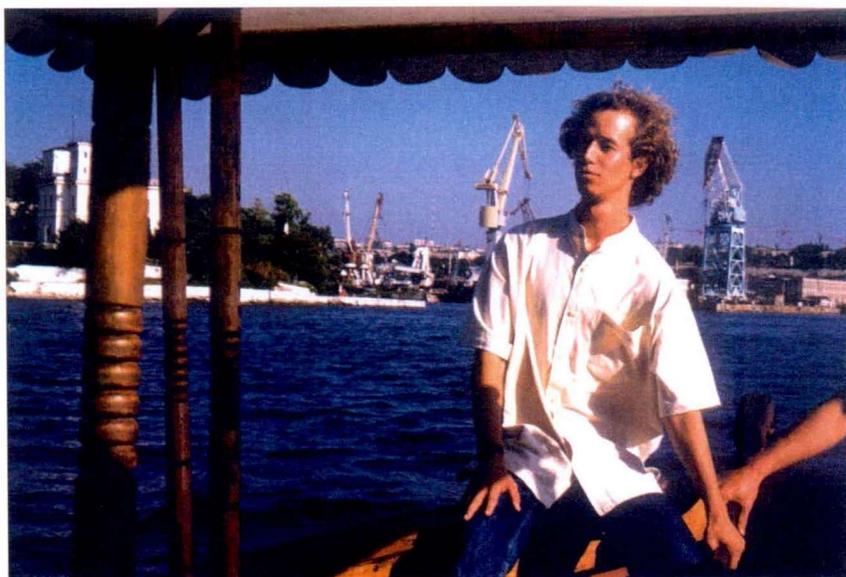

the fighting family

Gedaliah on his renovated motor-bike

When he lived in the Golan, Gedaliah developed new interests: he learned mechanics and renovated a junked field motor-bike, on which he plowed through nature reserves on the Golan, with a group of enthusiastic friends; he learned cliff gliding and in his late teens, he opened and ran a successful business as a computer technician. Too young for a driver's license, Gedaliah would hitchhike round the Golan clutching a computer or two in his arms. He had been too young to sign up with the tax authorities, so he had to bring his father to sign for him. His father never had to deal with the books. Gedaliah had taught himself book-keeping.

Gedaliah in a harbor boat at Sebastopol, in Crimea

When someone asked the deputy battalian commander why he chose Gedalya to be his communications man he said "I met him, I was captivated by his purity of heart, I took him on." He said Gedalya was the first radio man to whom he never needed to explain anything - he never had to tell him what to do or what his duties were. Gedalya just knew. During the last day of fighting, the Commander was running back and forth, upstairs and downstairs, directing the firing of the tanks on either side of the building towards the buildings where they detected the terrorists' shooting positions. Gedalya watched him running back and forth and said to him: "Ham'faked (officer), you are not working with chochma (intelligently)." The officer was taken aback, stopped and asked "why?" "Ham'faked, you have me here. I will coordinate with you and direct fire from one side of the building and you direct fire from the other side of the building." "You are right," he answered, and so they continued the battle. "Only Gedalya could talk to me that way," he said sadly.

Another example of Gedalya's original thinking under pressure: they were being fired on and couldn't locate the source of fire in order to shoot back. Gedalya found a mirror, lay down on the floor under a window, and held up the mirror above his head so he could see where the firing was coming from by manipulating the mirror. No one else had thought of such a simple solution. Had he stood up to try to determine the source of the firing he would have been shot.

Gedalya at one point discovered a house from which they were being fired on. He asked permission from the officer to fire back and was refused. The officer answered him that there was a family in the next building that had not evacuated as yet and, therefore, they could not endanger the civilians' safety.

Ittamar, Gedalya's closest childhood friend, who virtually grew up in Penina and Simcha's home, came the first day of the shiva. He was stationed in Mt.Dov on the Lebanese border. He didn't hear on time of what happened, because the entire day they were lying in the trenches while absorbing one thousand artillery shells fired from Lebanese territory. They could not, would not, fire back because the terrorists were firing from inside Lebanese villages. Firing back would have meant injuring or killing civilians, he said. Israel endangers our soldiers while protecting Arab civilians. The world should know this, not that it will make any difference.. Poor Ittamar, he was devastated by the loss of Gedalya, and could barely talk. He sat silently for hours.

The Battalian commander told us that very few civilians were killed. They were called on to leave their homes and go to the Old Mosque or to the school for shelter, food, and water. Indeed, the pictures Gedalya took during the fighting show a soldier calling out a window with a loudspeaker and a family with children dragging their linens and blankets through the street in the direction of the shelter. The Commander knew of just three specific cases of civilians killed. Some terrorists were captured alive, others fought (many fought under the influence of drugs), and still other terrorists escaped through underground passages.

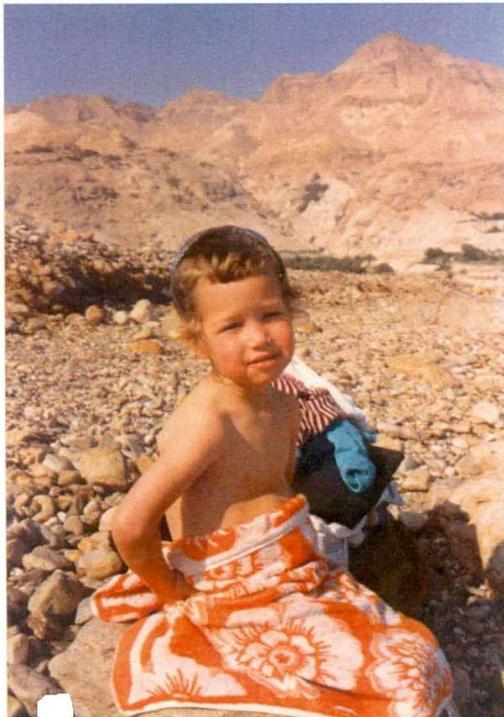
Many of Jenin's terrorists are among the most wanted terrorists Israel was searching

As an infant, Gedaliah was called “the natural, blond, independent fella” known for his sweet, happy face, and his constant running into the fields round about. Gedaliah was born after his mother spent 40 days praying at the Cave of Machpela. He was the youngest of four, two older brothers and a sister eight years older than him.

His name was taken from a phrase which appears in King David’s Psalms (Ps. 48, 96, and 145): “Great is G-d and of highest praise.

Gedaliah on his trike

Gedaliah at the Dead Sea -2-

My brother Gedaliah

You will always be 21 years old

You will never be 22 even although you were only two months away from your birthday.

Brother mine, when you were born I was 10 years old and you were the best present ever.

I was your brother and your father — I would go for walks with you, teach you to speak, change your diaper. I remember the first word that I succeeded in teaching you was “cat” — and how proud I was of you the first time you said “cat”.

I will never forget your joy in every new thing — and the smile which was always on your face — you should know that is what we all remember.

And you show know that my son, your nephew, Eviatar, wrote you a letter that you should come back. And he put the letter on top of your coffin when they lowered it into your grave. And your cousins Racheli and Neta added flowers — Racheli’s flower was closed because she said that you were a flower who had just grown and had not yet opened.

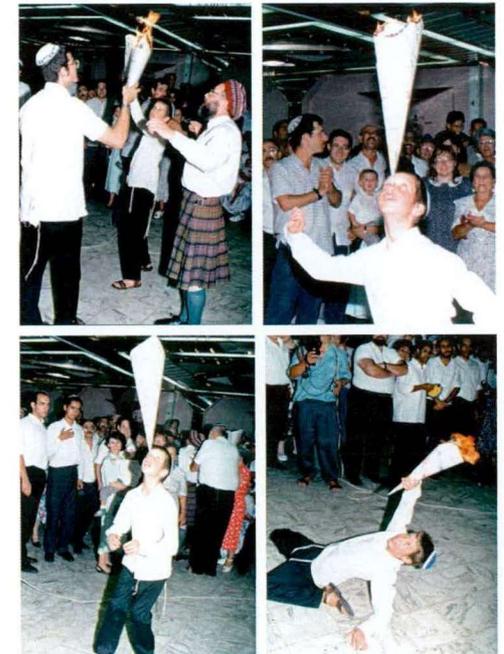
A whole lot of people were there.

I try to remember when we last fought, and I cannot remember any time we quarreled. I remember that I never heard you curse — I never heard you use a rude word — and I never heard you speak ill of anyone. Never.

I am writing to you on the present tense for I cannot write “my brother was...”

Your loving brother,

Moshe

The Torch of Life